

सरकार भारत

GOVERNMENT OF INDIA

राष्ट्रीय पुस्तकालय, कलकत्ता

NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA

MQ

वर्ग संख्या

Class No.

पुस्तक संख्या

Book No.

रा०पु०/ N.L. 38

894.8123

5421 K

MGWK—11 LNLG/67—29-12-67—1,50,000

കഥാകൃത്ത്

എന്ന പേരിൽ
കത്തു അയച്ചു വന്നിരിക്കുന്നു.

Publishers:
THE YOGANSHAM Co., Ltd.,
TRICHUR.

Printed at
The Mangalodayam Power Press,
TRICHUR & CALICUT.

6332

(Copyright)
1102

ഭൂമി ക

വ്യംസകൃതരായ ശ്രീമഹാഭാരതത്തിൽ സന്ദർശിത പാല സംഘടിതരായ ഏതാനും ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ കടന്നുവന്നു. അതിൽ ഈ കഥാകൃത്തിനിയെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. അവസാനമായിത്തന്നെ കഥാപ്രധാനങ്ങളെ രാസത്തിൽക്കൂടി സംവിശ്ലേഷത്തിലൂടെ കവി ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പുരണപുണ്യപുഷ്പകഥകൾ ആകുന്നു. എന്നെങ്കിലും തപാൽക്കാരോട് എന്റെ ഗദ്യവിവർത്തനമായാട്ടു രാജാജ്ഞാപനമായിട്ടുള്ളതായ കഥാവിവർത്തനം അംഗീകൃതമാകുമെങ്കിൽ, അങ്ങനെയൊരു കഥയ്ക്ക് ആ ഉപഹാരത്താൽ അതിർക്കുമെന്നായി.

ഉള്ളിവേലം }
1103 } കത്തു് ജനാർദ്ദനമേനോൻ.

കഥാനന്ദിനി.

എ. കുമാരചരിതം.

മൈഥവംഗത്തിൽ ബ്രഹ്മസമ്പന്നനും മഹാശാസ്ത്രജ്ഞനുമായി കമാരൻ എന്നൊരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. ആ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ കൈനാർ വേട്ടയാടിയവനായി കാട്ടിലേക്കു പോയി. അവിടെ, മരണശേഷം ചാഞ്ഞിരുന്ന ഒരു മുനി യെ കണ്ടു മാരണത്തെ വിചാരിച്ച രാജാവ് അമ്പെയ്തു. ക്രി യ കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ സത്യം ഗ്രഹിക്കയാൽ കമാരൻ ശോകാശ്വാനായി. ഉടനെ ആ രാജാവിനെത്തുടർച്ച പ്രവൃത്തിയാക്കിയ മൈഥവംഗത്താൽ ചെന്നുകണ്ട കൃഷിയിൽ നടന്നതെല്ലാം അറിയിച്ചു. ഹൃദയമാശിതായ മുനി യെ കൊന്നിരിക്കുന്നുവെന്നു കേട്ട മൈഥവംഗരാജാവ് വളരെ ദുഃഖിതനായിത്തീർന്നു. ആ മൃതനായ മുനി ആ രാജാവിന് അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് അവർ അപ്പോൾത്തന്നെ ചാരിനടന്ന് അരിപ്പുനേരിയെന്നു അച്ഛന്റെ ആ മൃതശിഷ്യത്തി. തന്നെ സമ്മതിച്ചവൻ കൈനാരിയെത്തുടർച്ച മൈഥവംഗത്താൽ അരിപ്പുനേരിയെന്നു വെട്ടിച്ച് അവർ ഇങ്ങനെ ഉണർത്തിച്ചു:—

“അല്ലായം, മഹാമുനേ, മൈഥവംഗ സമ്മാനത്താൽ കർമ്മശേഷത്താൽ ഞങ്ങൾ അർഹ്യ. ഞങ്ങൾ ബ്രഹ്മജ്ഞനെ കൊന്നിട്ടു ജീവിക്കാം.”

അരിച്ചുനരി—നിങ്ങൾ വിപ്രനെ ഹനിച്ചുവോ? ആ ബ്രാഹ്മണൻ ഏവിക്കെന്തെന്നു പറയുവിൻ! ഏതെങ്കിലും തപോബലം ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു കാണിച്ചുതരാം.

കൈരഹായന്മാർ ആ ദൂതമുറിയെ ആ കാട്ടിലെപ്പോലും മരുത്തമുനോക്കി. മറിയത്തും ആ ശവം കറന്നു കിട്ടിയ അവർ നാണിക്കയും ഏറ്റവും സ്വപ്നമയമായിത്തീർന്നു അവർക്കു മനസ്സിലായിപ്പോകയും ചെയ്തു. കടവിൽ അവർ വേരുകൾ തിരിച്ചുവന്നു നടന്നു മുഴുവൻ മുറിയെ അറിയിച്ചു. അപ്പോൾ അർക്കുൻ പറഞ്ഞു:—

“നിങ്ങൾ കൊന്ന ബ്രാഹ്മണൻ ഇതാ ഇപ്പോൾ നില്ക്കുന്നവനാണ്. ഏതെങ്കിലും മകനാണിവൻ. ഇവനെ മഹത്തരം തപോബലമുണ്ട്.”

ഇതു കേട്ട് അവർക്കു നില്ക്കുന്ന ആ മുറികൾക്കു നോക്കി കൈരഹായന്മാർ ഏറ്റവും വിസ്മയിച്ച് “ഇതു വലിയതായ ആശ്ചര്യംതന്നെ” എന്നു പറഞ്ഞു അവർ രാത്രിയും താഴെക്കിടന്നിരിക്കുന്നതിൽപ്പിന്നെ— “ഓരോരുത്തരും ഇതു ബ്രാഹ്മണനെ ജീവിപ്പിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നത് എന്തിനായി? പുനർജീവിതമുണ്ടായതും തപോബലംകൊണ്ടാണോ? ഇക്കാര്യം ഞങ്ങൾക്കു കേൾക്കുവാനാണെങ്കിൽ ഞാൻ പറഞ്ഞുതരണം” എന്നു അർക്കുനോടു പ്രസ്താവിച്ചു.

അർക്കുൻ—ഞങ്ങളെ ധൂർത്ത് സ്വാധീകരിച്ചു. അതിന്നു ഇതികാരണം, ചന്ദ്രക്കലിൽ, ഞാൻ പറയും. സ്വയം മാത്രമേ ഞങ്ങൾ അറികയുള്ളൂ. അസത്യത്തെ പറ്റി ഞങ്ങൾ ചിന്തിക്കേണ്ടതല്ല. ഏതൊരു

വൈവസ്വതചരിതം.

ഞങ്ങൾ സ്വയമർത്ഥത്തിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കും. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു മരണമുണ്ടായില്ല. ഞ്ഞാമെന്നു കൾക്കു മായത്തത്തതോ മർത്താണു ഞങ്ങൾ പറയുക. ദൈവത്തിങ്കൽപ്പെറ്റി ഞങ്ങൾ ഒന്നും മിണ്ടുകയായില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള ഞങ്ങൾക്കു മൃത്യുഭീതിയില്ല. അതിനിമിത്തേയും മോക്ഷമുക്തലാഭവരേയും കതിയാകവോളം ഉദ്ദിഷ്ടത്തിൽപ്പിന്തിടേ ഞങ്ങൾ ഉണ്ണുകയുള്ളു. അതിനാൽ ഞങ്ങളെ മരണം ബാധിക്കുന്നില്ല. ശരണമുദാരന്മാരും ക്ഷാമന്മാരും ദാനശീലരും തീർത്തവരായണന്മാരും പുണ്യദേശവാസികളുമാണു ഞങ്ങൾ. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു മരണമില്ലാത്തതു്. യോഗസിദ്ധന്മാരുമായുള്ള സംഗമകൊണ്ടും ഞങ്ങൾ മൃത്യുവിനെ ജയിച്ചവരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളെ മരണബാധിക്കാതിരിക്കേണ്ടതിനുള്ള ഘേനു ഞാൻ ഇപ്പോൾ ചുങ്കക്കത്തിൽ പഠത്തുകഴിഞ്ഞു. ഇനി നിങ്ങൾക്കു പോകാം. ഇപ്പോൾ രചയ്ക്കുവേണ്ടതിനെക്കുറിച്ചു വചനമുണ്ടാകുന്നു.

ഈ മഹത്വം കേട്ടു താർക്ക്യനെ പൂജിച്ച് അവനെ ജ്ഞാതം സ്വദേശത്തേക്കു പോയി.

൨. വൈവസ്വതചരിതം.

ധർമ്മനശകത്തു മേൽത്തു് അഗ്നികോഷി അധികം നന്നും നേടിയെക്കയച്ചുവരിച്ചു വന്നവരസമുത്തോ

കഥാനന്ദിനി

അതാണ് ആ രേഖാരാശി നിശ്ചയിച്ച് അതിലുള്ള തക്കതെ അർത്ഥത്തെയും കൈമാറ്റവും വിളിച്ച് — നോക്കൂ! ആ കൃതം ഫലബദ്ധമല്ലെന്നും നിരപരാധവുമായ മോക്ഷധനം നേടുവാൻ കാട്ടിലേക്കു പോകാം. വനവാസം അധികം ഗുണം കൂടിയതുകൊണ്ട് അതു നിങ്ങൾക്കു അധികം അല്ലെന്ന് എന്നു പറഞ്ഞു.

അതു — അല്ലെങ്കിൽ ബ്രഹ്മരൂപം, അവൻ ചെന്നു കരാരമാകുവാനായ ചൈവന്യനെ കണ്ടു വളരെ വളരെ ധനത്തിന്നായി അർപ്പിച്ചാലും, ആ യജമാനനായ രാജയി അർത്ഥിതന്നു വേണ്ടുവേണ്ടും ധനം കൊടുക്കാറുണ്ട്. ചൈവന്യനിൽനിന്നു വളരെ ധനം വാങ്ങി പുത്രന്മാരും ഭൃത്യന്മാരും പങ്കിട്ടുകൊടുത്തതിൽപ്പിന്നെ വനവാസത്തിന്നു പോകാം. ഇങ്ങിനത്താണു ധർമ്മത്തെപ്പറ്റി പറയുന്ന പരമധർമ്മം.

അത്രീ—ചൈവന്യൻ ധർമ്മം സമ്പന്നനും സത്യവാനും യുക്തനുമായെന്നു കരാരമാകായ ഗൗതമൻ ഏതൊരു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ രാജസഭയിൽ ഈ നമ്മളിൽ ചേർന്നുള്ള ചില വിപ്രന്മാരെന്നെങ്കിലും ഗൗതമൻ ഏതെന്നു അറിയിക്കുന്നുണ്ടായി. അതുതന്നെ ഞാൻ അങ്ങു ചെല്ലാത്തതു്. ഞാൻ ധർമ്മകരമായ് യുക്തരായി ശോഭനവേഷകൾക്കെന്ന പരമമായും അമയം അനുഗ്രഹാകരിച്ചു നിർമ്മകങ്ങളാക്കിവിടുവാൻ അവിടെ ചിലക്കാരെത്ര. ഏതായാലും ഞാൻ അങ്ങനെയൊന്നു പോയി വരാം. മഹാപ്രഭുവായ നീ ഇത് ഏതൊക്കെക്കുറിച്ചുള്ള നന്മ

തി. വൈകുണ്ഠൻ എന്നീ ബഹുബഹു ധനവും വളരും കർമ്മം തരത്തിലായില്ല.

ഈ ഉദ്യോഗത്തിൽ അതി ഉടനേരത്തേ, അപരം അർത്ഥം ഭീഷ്മൻ വാഴുന്ന വൈകുണ്ഠരാജാജിയിൽ അഗ്രശാലയിലേക്കു പോയി. അവിടെ ചെന്നു, ആ ധനം അതിയായ അപസ്മരം സമുദ്രത്തിൽ വെച്ചു വൈകുണ്ഠൻ അഗ്രശാലയിൽ സ്മരിച്ചു:—

“അല്ലയോ മഹാമഹാഭായ, ഭവാനു മനുഷ്യരാജാക്കന്മാരായ നൃപന്മാരിൽ അഗ്രജനും, സർവ്വനിയന്താപും വൈകുണ്ഠമാണ്. ധർമ്മത്തോടു ചേർന്നുവെച്ചാൽ മറ്റൊരാളെ മതിപ്പെടുന്ന മുനിഗണങ്ങൾ സ്മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.”

ഈ സ്മരിച്ചപ്പോൾ മഹാമഹാഭായൻ എന്തെങ്കിലും കാര്യം കണ്ടുപിടിച്ചു.

മഹാമഹാഭായൻ — ഭവാനു ഇത്രയും അതിരകടന്നു പറയുന്നതു്. ഭവാനെൻ ബുദ്ധി നേർവഴിക്കല്ല ചെല്ലുന്നതു്. മഹാമഹാഭായൻ പ്രജാപതിയേയും വിഷ്ണുവിന്റെ വൈകുണ്ഠൻ മനുഷ്യരാജാക്കന്മാരുടെ അഗ്രജനായി വാഴ്ത്തുകയെന്നോ!

അതി — വൈകുണ്ഠൻ ഇത്രയും പ്രജാപതിയേയും വൈകുണ്ഠൻ വിധാതാവെന്നെ അറിയുന്നതു് തീർത്തു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഭവാനെൻ മഹാമഹാഭായൻ വഴിവിട്ടുവെക്കുന്നതു്. ഭവാനു മഹാമഹാഭായൻ ബുദ്ധിയില്ല.

മഹാമഹാഭായൻ — അറിയുന്നതു് മറ്റും മോഹിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, ഭവാനു അറിയുന്നതു് മോഹിച്ചിട്ടില്ലെന്നും എന്നി

കഥാനന്ദിനി

കുറിയും. രാജാവിനെ കാണുവാൻ കൊതിച്ചു സ
 സ്നേഹിത വന്നതിന്നു പുകഴ്ത്തുന്നതു വേദാന്തമനുഷ്ഠാനമെന്നു
 തെളിയിച്ചു. പരമധർമ്മത്തെയും അതിന്റെ പ്രാപ്തം
 ജ്ഞാനത്തെയും കുറിച്ചു വേദാന്തം ഉന്നതത്തെ അറിഞ്ഞു
 കൂടും. അവരും ബാലനും മൃഗമനുഭവം വേദം ഇതി
 നെ മുഖേനായി നിന്നുകൊണ്ടുനാളിൽ ഞാൻ വിസ്മ
 യിക്കുന്നു.

ഇവരുടെ ഈ വാദങ്ങളാൽ സന്ധ്യർ മുഷിഞ്ഞു
 എന്തിനെന്തെന്നു ചോദ്യമായി.

“ഇവർ എന്താണു ചെയ്യുന്നതു്? ഈ വൈദ്യസ
 സ്നേഹിത ഇവർക്കു് അതാണു പ്രയോജനം കൊടുത്തതു്? ഉ
 രക്കു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഇവർ എന്തിനാണു് ഇ
 വിടെ ചെന്നിരിക്കുന്നതു്?”

കൗതുകമുണ്ടു്—വിപ്രശ്രേഷ്ഠന്മാരും, പരസ്പരം വാദിക്കുവാ
 നായി ഇക്കാരെക്കൂടെ ഞങ്ങൾക്കു് നിങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ
 വന്നിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്കു് വ്യവഹാരവിഷയമായി
 കൂടുതൽ എന്തെന്നു നിങ്ങൾക്കു് കേൾക്കുവിൻ. ദ്വിധാന്തര
 വാദം വൈദ്യനെന്നു് ഈ അഗ്രി പറയുന്നു. അ
 തിൽനിന്നുണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ കർമ്മമുണ്ടായിരി
 കുന്നതു്.

വാദവിഷയം കേട്ടു സംശയം തീർത്തവനായി ആ
 കർമ്മമുണ്ടാകുന്ന ഇവർക്കു് അതാണു് അതാണു് അതാണു്
 അതാണു് സന്തതമാക്കുവാൻ മുമ്പിൽ ചെന്നു. അവർ
 പരസ്പരത്തെല്ലാം കേട്ടു അതിന്നു സന്തതമാക്കുവാൻ ധർമ്മ
 യാഗം വിധിക്കായ മറുപടി കൊടുത്തു:—

കരവന്തു ചരിക്കം

“ഇവരായോട് ചേർന്നു കൂടുകയും, അത്രയും കൂടിയ ഇവരും, കരോറകൾക്കു അഗ്നി കാടിനെത്തന്നുപോലെ, ശത്രുക്കളെ ദഹിപ്പിക്കും. പ്രജകളുടെ പതിയും ധർമ്മസ്ഥാപനവും പ്രചുരനരമാണ് രാജാവ്. ഭൂപതിയും നരപതിയുമായ അഗ്നിനൻ രക്ഷിതാവായാൽ ശത്രുക്കൾ, നീതിക്കുനരകയാൽ ശൂന്യനും, ജനകനായാൽ ധാരാളവും, മരിക്കേണ്ടവർക്കുവാകയാൽ ബ്രഹ്മസ്തനിയുമാണ്. പ്രജാപതിയും വിരാട്ടം സമുദ്രമതിരാജാവും ശോഭിക്കുന്നു. ഈ പദങ്ങളെല്ലാം കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രാജാവിനെ ആരാഞ്ഞ പൂജിക്കാതിരിക്കുക! ധർമ്മപ്രവർത്തനപരകൊണ്ടു പ്രഥമകാമാനനും, ബ്രഹ്മത്തിൽ ജയകർമ്മതുപംകൊണ്ട് ഉപദ്രവനാശകനും, മന്ത്രിയരെ അന്വേഷിച്ചു ചെന്നു് ആശ്വസിപ്പിക്കുന്ന സർവ്വദോഷഹൃത്തായ ഇഷ്ടപാനം, ജനങ്ങളെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന ജയശീലനായ വിഷ്ണുവുമാണ് രാജാവെന്നും പറയാവുണ്ട്. അധർമ്മം നശിപ്പിക്കുവാൻ ഭൂമികൾ തങ്ങൾക്കുള്ള ബലത്തെ അഗ്നിയായി നീക്കംവിട്ടിരിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ദേവന്മാരിൽപെട്ട് ആദിത്യൻ സ്വന്തം തേജസ്സാൽ തമസ്സകരുന്നതുപോലെ ഭൂമിയിൽ രാജാവ് അധർമ്മത്തെ നീക്കേണം നശിപ്പിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രമുള്ള പ്രമാണമൊക്കെ അനുകൂലാൽ ഏകദേശം രാജാവിന്നാണു പ്രാധാന്യം.”

ഇദ്ദേഹിയിലേക്കു സ്വയംകേന്ദ്രമായിത്തന്നെ സന്നദ്ധതയോടെ
കൈകാര്യം ചെയ്ത സ്മൃതിയെ അതിന്റെ പ്രീതിയോടെ
പ്രതിപാദിക്കുന്നു:-

“ഞാൻ സർവ്വമനുഷ്യരുടേയും അഗ്രജനും, സർവ്വദൈവത്തുടേയും മൂല്യനായ ശ്രേഷ്ഠനാണെന്നു ധ്വാനം എന്നു സ്മരിക്കുകയുണ്ടാകട്ടെ. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ മുമ്പാകെ പലതരത്തിൽ ഭയപര്യന്തമായ ദാനം ദാനം ചെയ്തതും, സൗമ്യതയും അലംകൃതകളുമായ ദാനത്തിനും ദാനികളേയും, പത്തുകോടി സ്വർണ്ണനാണുങ്ങളും പത്തുലക്ഷം മലാനും സർവ്വമനുഷ്യരുടെയും ഞാൻ ഇതാതന്നെ കൊടുത്തു.”

അതി ആ ധനമെല്ലാം കൈക്കൊണ്ടു വേണ്ടുപോലെ സൽകൃതനായി സ്വഗൃഹത്തിൽ തിരിച്ചുവന്നു. ആ ധനം തന്റെ മക്കൾക്കു ചെലിട്ടു കൊടുത്തു് ആ മക്കൾക്കു കവസ്സിന്നായി കാട്ടിലേക്കു പേരുകയും ചെയ്തു.

II. വിവിധസ്വരൂപങ്ങൾ.

വിവിധസ്വരൂപം പുത്രനായി പ്രകാശപരനായി ജനിച്ച മഹാവിതാണ മനു. രാജസ്സ്, നേതസ്സ്, തലസ്സ്, ശ്രീ എന്നിവയായ് മാത്രം സ്വന്തം വിശ്വാസനായും ചിതാമഹനായും അതിശയിച്ചു. ചിതാമഹനായ വെളിച്ചം പ്രകാശത്തിൽ ചെപ്പ് മറ്റൊരാളിനെയ് കൈകൾ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു നിന്ന് ആ മഹാഭൂതി കീഴ്വരായ മഹാതലസ്സിൽ ഏല്പിട്ടു. കണ്ണുകൾ തുറന്നുവെച്ചു തല കീഴായി നിന്നു കൊണ്ടു്, അജിതനായും ആ തീക്ഷ്ണവൃതൻ ചിതാമഹനായും വയം ചോരതലസ്സുചെയ്തു. നന്മയെ

വൈവസ്വതമനു

മരണാലംഭം ഭയം ധരിച്ചു കഴിയുന്ന ഒരു മനഃശാസ്ത്രം മനഃശാസ്ത്രത്തിനായി അർപ്പിച്ചു:— “ഗോപാലനം, സംരക്ഷിപ്പാത്ത ഒരു ചെറുതീനാണിത്. ഉപശ്ചിഷ്ഠിത മനുഷ്യന്റെ ഏകാന്തത വേടിമരകൊണ്ടാണു ഞാൻ കഴിഞ്ഞത്. സുഖനാശം വേർതിരിയുന്ന രക്ഷിച്ചാലും. പ്രബലമനുഷ്യന്മാർ ഉപശ്ചിഷ്ഠിത മനുഷ്യന്റെ ക്ഷയിക്കുകയെന്നതു ഞങ്ങൾക്കിടയിൽ വന്നു പണ്ടുള്ള നാടപ്പാട്ടാണ്. അതുകൊണ്ട്, മുൻബലമുള്ള ഒരു ഞാൻ പേടിക്കലിൽ മുതിർന്നിരിക്കാൻ വല്ലാതെ വലയുന്നു. എന്നു വേർതിരിയുന്നതായാൽ അതിന്നു ഞാൻ പ്രത്യേകം ചെയ്യാം.”

മനുഷ്യം പറഞ്ഞു തെല്ലാം കേട്ടു കുന്നിത്തു മറന്നു ലിഞ്ഞ മനു ആ മീൻകുഞ്ഞിനെ കൈകൊണ്ടു കയ്യിൽ കൊണ്ടുപന്നു തികൾ അതിരുകൾവോടെ തിളയുന്ന മണികാലാത്രത്തിലൊരിക്കലുമില്ലാത്ത. പുത്രനാപ്പോലെയൊന്നു മനു ആ മീനിനെ കരളിവന്നത്. പരമമായ സല്പരമാണു മനു കാണ് ആ മനുഷ്യം വന്നു നൽകി. കരകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മണികാലാത്രത്തിൽ അടങ്ങാത്തവിധം അത്രയും ആ മീൻ വന്നു താമി. അന്നു കരകാലത്തെ മാറ്റിപ്പാറ്റി. കണമെന്നു മനുഷ്യം പറയുവാൻ മനു അതിനെ 'മണികാലാത്രത്തിൽനിന്നെടുത്തു' ഒരു വെളുത്തത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു വിട്ടു. അവിടെ വാണു വളർന്നുകൊണ്ടുവന്നു മനുഷ്യവർഗ്ഗങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മനുഷ്യനായ നീളമുള്ള ഒരു ശാലന വിദ്യാർത്ഥിയുണ്ടു കളിത്തിൽക്കൂടിയും

അതാണി. കളരിയിൽ തുളിക്കളിക്കാൻ ഇടമില്ലെന്ന കഴമ്പുള്ളതായി മണ്ഡൂകനെ ഗംഗാനദിയിലെ അമാറ്റാണെന്നു മറുപടിനോടു പറഞ്ഞു.

“ഗോവാനെ, സമുദ്രത്തിന്റെ പ്രിയമേരിയിതായ ഗംഗയിൽ എങ്ങനെ കൊണ്ടുപോയി വിടുന്നു. മോന്നു തമ്മകരെന്നകിൽ, ഞാൻ ഇനി ഗംഗയിൽ ചാർന്നു കൊള്ളാം. മോൻ എങ്ങനെ ആനക്കൊപ്പിക്കുന്നുവോ അങ്ങിനെയെന്നു എന്തും ഏതെങ്കിലും പ്രവർത്തിയോടെ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. അതെന്തായ മോന്നോലാണു ഞാൻ ഇത്രവേഗം വരുന്നത്.”

മണ്ഡൂകത്തിന്റെ മിതഃഭാവമല്ല മറ്റു അതിനെ ഗംഗാനദിയിൽ ചേർത്തു. കാരണമേന്മയെത്തന്നെ അതു വളന്നു. അങ്ങിനെ വളന്നുവളന്ന് ഒഴുവിൽ ഗംഗയിലും ആ മീനീന വലിച്ചെടുത്തു, ചേച്ചിപ്പോൽ ഇടമില്ലാതായി. അപ്പോൾ മീൻ മറുപടിനോടു, തന്നെ സമുദ്രത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി വിടവാൻ പ്രസംഗിക്കണമെന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു. മൺ അപ്രകാരമെന്നു ചെയ്തു. ആ മണ്ഡൂകം എന്തും വലിയതായിത്തീട്ടും അതു മറുപടിന്ന സ്തംഭനസ്ഥനായപ്പോഴുകൂടി അനന്തരമെന്നു വരികാവുന്നതായ് താണിരുന്നതു്. സമുദ്രത്തെ പ്രാപിച്ച ഉടനെ മണ്ഡൂകം പുഷ്പിണിത്തറയ്ക്കു മറുപടിനെ നോക്കി ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

“എന്തിനു വേണ്ടതു ഏല്പാ മക്കളും മോൻ സവിശേഷം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇനി യഥാകാലം മോൻ ചെന്നുണ്ടെന്നെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. അവിടെന്നു

മുഖിതിലേ ഈ ചരകമെങ്ങും മുഴുവൻ പ്രളയത്തിൽ
 മരണമുപോകും. ലോകത്തെ വെള്ളത്തിൽ മുക്കുന്ന കാല
 കാണ് ഇതാ വരുവാൻപോകുന്നത്. അന്നു വേണം
 ഏതാവും ഹിതമേയിട്ടുള്ളത് അൻ ഗ്രഹിപ്പിക്കാം.
 സ്ഥലംവെക്കുന്നതോടൊത്ത് ചമ്പലത്തും നിശ്ചയമുതൽ
 ത സർവ്വത്തിന്നും പരമദാതാണായ നാശകാലം അടു
 ത്തും. അന്നു കെട്ടുകയറാത്തുകിടന്നു തോന്നി തന്മൂലം
 കി ലോൻ സ്പഷ്ടിക്കത്തോന്നിച്ച് അതിൽ കയറണം.
 മിമിസരൻ പഴയ പരമതീട്ടുള്ള മീടങ്ങല്ലെങ്കിലും അ
 തിൽ കയറി ശരിയായി ചേർന്നിട്ടു സൂക്ഷിച്ചവക
 ണം. അങ്ങിനിൽ കയറിയ ഉടനെ മുനിമുഖപ്രിയ
 നായ മലാൻ എന്നോ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളുക; അൻ
 അവിടെ വരാം. എന്നിച്ച് അപ്പോൾ കർവ്വസ്വതാ
 തിക്കെന്നാണു് എന്നു തിരിച്ചറിവുവന്നുള്ള അടയര
 തും. ഇതേതരക്കേന്ദ്രം ലോൻ ചെമ്പു പടയെടുത്തു്
 എന്നുള്ളതാണു് ആ വെക്കവെള്ളം കടന്നവൻ ലോ
 ന്ന കഴിക്കയില്ല. എന്നാൽ ഈ വാക്കിൽ ലോന്ന മറ്റു
 ഗുണമേതും."

പരമേശ്വരപദമെല്ലാം ചെമ്പു പടയെടുത്താണു്
 നു ഏതാതിൽപ്പിക്കാൻ അവിടെവരും അത്പരമേശ്വ
 വിമിത്തമു.

മുഖി മുഴുവൻ പ്രളയത്തിലാകപ്പോൾ, മണ്ഡൂസ്
 ന്ന ഉപദേശംപോലെ നു നല്ലതാണു് അങ്ങി കെട്ട
 കയറാത്തുകി തന്മൂലം സർവ്വതീയമുതൽമുതൽ അ
 തിൽ കയറിയിരുന്ന വൻതിരകൾ ആർക്കിമുതൽ ക

ലിൽ ഇഴഞ്ഞു വിട്ടുകൂടുക. ആ പട്ടണിൽ ൧൯൨൦
 കി മണ്ഡലത്തെ സൂരിപ്പയും അതിന്റെ മണ്ഡലം അവി
 കട വന്നതുകൊണ്ടു ചെയ്തു. അതിന്റെ കൊമ്പു കണ്ട
 പ്പോൾ താൻ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന മണ്ഡലത്തെയാണു് അ
 കതന്നെ മന അതിന്റെ ചലപോലെ വളർന്ന ആ മഹാ
 മണ്ഡലത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽ ഉയർന്നിപ്പോന്ന കൊമ്പി
 ന്നേൽ തോന്നിക്കാൻ പറ്റിക്കൊട്ടി മുറുപ്പി. പാശ്ചാ
 ത്യമായ മണ്ഡലം ആ തോന്നിയ മഹത്തായ വേഗത്തോ
 ടുകൂടി വലിച്ചുകൊണ്ടു് ഉപ്പുവെള്ളംവഴിക്ക് അകത്തു
 സ്ഥാനം തിരഞ്ഞുകൊണ്ടു വാങ്ങുകപോയി. തുളുനീർ
 റിപ്പുന്ന വർത്തികളാൽ ആഴ്ന്നിറങ്ങുന്ന പെരുവള്ളം
 നിറഞ്ഞു, കൊടുംകൊമ്പാൽ കൊച്ചികൂടിയ മൽസമുദ്ര
 ങ്കിൽ ആ തോന്നി മറ്റൊരുത്തയായ ചലവസ്ത്രിയ
 പ്പോലെ ആടിയാടി അലഞ്ഞുവെത്തു ചരിച്ചു. ഭൂമിയെ
 യാചിച്ച ഭിക്ഷക്കളയാലട്ടെ കാണാനില്ല. ഭൂമിയും
 ആകാശവും മുഴുവൻ ജലമയം താന്നു. ലോകത്തിലെ
 സർവ്വജനങ്ങളും കരഞ്ഞിപ്പോയ അന്നു സമുഷ്ഠികളും മ
 നയും ആ മണ്ഡലം മറ്റൊരാൾക്ക് അവശ്യമായിട്ടു്. അ
 ള്ള ചർമ്മകാലം ആ തോന്നിയ പെരുവെള്ളത്തിൽക്കൂടി മ
 ണ്ടും തളർന്നുകൊണ്ടു വലിച്ചുചെന്നിട്ടു് ഭൂമിയിൽ വന്നി
 രുമാലക്കൊട്ടുമുടിമുടി അരികെ എത്തി. “ഹിമവര
 മൻ ഈ ശിഖരത്തിൽ ഈ തോന്നിയ ഉടൽ കെട്ടു
 മിൻ” എന്നു് ആ മണ്ഡലം നേന്മിതാചയ്ക്കുകൊണ്ടു മു
 മിപ്പോട്ടു വന്നതുകൊണ്ടു് അന്നു അന്നു തോന്നി കെട്ടിയ
 മിപ്പോലെയുംഗണിക്കുന്ന നെഞ്ചസ്ഥനം എന്ന പേരു

അന്തിവനം. അവരെതല്ലാവരെയും അന്തസ്ഥരായ
ഇത് എത്തിച്ചതിൽപ്പിന്നെ മന്യം മരയ്ക്കികളാൽ
അൻ ആരേയും ഇനി വേണ്ടുന്നതെന്തെന്നും അറി
യിച്ചു:—

“അൻ പ്രജാവതിയായ ബ്രഹ്മാവാണ്. എന്തെ
ല്ലാതെ തരതരവും ലോകത്തിലില്ല. മന്യരൂപ
ക്കാൽ അൻ വിത്തള മേന്മയിൽനിന്നു മേറിച്ചിട്ടി
രിക്കുന്നു. മേലിൽ, സ്ഥാപനങ്ങളും ഭഗവതളമായ ന
വ്വലോകങ്ങളേയും ദേവാസ്വരമാനുഷന്മാരായും സൃഷ്ടിക്ക
ണമെന്നു മനവാന്റെ. അതിന്നുള്ള പ്രതിഭ തീവ്രതയെ
കൊണ്ടു മനവിന്നുണ്ടായിരുന്നു. എന്തെ പ്രസാ
ക്കാൽ മനവിന്നു പ്രജാസൃഷ്ടിയിൽ പ്രമാണം പറയുക
യില്ല.”

മന്യരൂപനായി വന്ന പിതാമഹൻ ലോകസൃഷ്ടി
ക്കായി ഇപ്രകാരം നേരിടാനാദ് ആരംഭിച്ചതിൽപ്പി
ന്നെ അന്തർലോകം ചെയ്തു. വൈവസ്വതമതം ഈ നി
യാഗത്തെ അനുസരിച്ചു പ്രജാസൃഷ്ടിയിൽ കൈവെച്ചു
പ്പോൾ മനം ചേർന്നുചേർന്നു ചെയ്യുവാൻ കഴിയാതെ
കൊണ്ട് മനാതലത്തിൽ എത്തിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞു വീ
ടും സൃഷ്ടിക്കുവാൻ പ്രവേശിച്ചു മനമറയ്ക്കി തപോ
ബലത്താൽ എല്ലാം യഥാർത്ഥം നിർമ്മിച്ചു. ഇക്ക
ണന്ന സർവ്വപ്രകൃതും മനവിൽനിന്നാണ് ഉണ്ടായി
രിക്കുന്നത്.

൪. വ്യാസോൽപത്തി.

വണ്ടു പെരേവയംശത്തിൽ വസു ഏകനാമ കുന്ദൻ സംജാതനാഥി. അദ്ദേഹം അസ്യം കൈവിട്ട്, ആ നൂറത്തിൽ വരണം അപാനിസ്തനായി വളർന്നി വസുവിന്റെ ആ തപസ്സു കണ്ടപ്പോൾ ദേവന്മാർ അസ്വപഥരായിത്തീർന്നു തപഃപ്രഭാവത്താൽ അദ്ദേഹം ഇന്ദ്രപദത്തെ കൈക്കലാക്കിയതുകൊണ്ട് എന്നു ശങ്കിച്ച ദേവന്മാർ സമരഭരണാപതേയന്മാരാണ് അദ്ദേഹത്തെ വശീകരിച്ചു തപസ്സു നിർത്തുവാൻ കേണിവിന്നു.

“അല്ലയോ ഭൂവാലയന്മാരേ, ഓരോന്നും ഈ തപസ്സു ക്ഷത്രിയധർമ്മാചാരമല്ല. ഓരോന്നുതന്നെ ധർമ്മവിട്ടു നടത്താൻ, അതു ലോകവംശികമല്ലാം പിന്തുടരും. അപ്പോൾ, ഇട-ഭൂമിയിൽ ധർമ്മം കലങ്ങിക്കിടക്കുമ്പോൾ അതിന്നു മുമ്പാകെ ഓരോന്നും ഇരുന്നേണ്ടതല്ല” എന്നു ദേവന്മാർ ഹസിച്ചിട്ടു വിളിച്ചു ഉപദേശിക്കയും, അതിനെ തുടർന്നു ദേവന്മാർ താഴെ കാണിച്ച ദാദാപുത്രകന്മാരു ധീരതാക്കുകകൊണ്ട് ആ രാജാവിനെ തപസ്സിൽനിന്നു പിന്തിരിപ്പിക്കയും ചെയ്തു:—

“നിരകലനം സശ്രദ്ധനാകാതി ലോകധർമ്മത്തെ വിട്ടുവീഴുകയാണു ഓരോൻ ചെയ്യേണ്ടത്. ആ ധർമ്മകാഷ്ട്യത്തെ മറന്നു ശല്പത്തായ പുണ്യലോകത്തെ പ്രാപിക്കാം. മനുവനായ ഓരോൻ വിജ്ഞാനമായ ഏതൊരു ഇഷ്ടമിത്രമാണ്. നല്ലൊരു രാജ്യം തെരഞ്ഞെടുത്തു ഓരോൻ അതു ഭരിക്കുക. പുണ്യമെന്നതൊന്നും മൂലം

യം നൃപമുഖം, സുഖാനുഭവമുണ്ണമു മോക്ഷലപ്രിയം
 യം സൗഖ്യവുമായി ചേരിരെയും സ്വർഗ്ഗപോലെ വരി
 യ്ക്കുവന്നു. വിവിധസമ്പന്നിപരനാണു് ആ ദേശം.
 അവിടുത്തെ നിവാരണികളാവട്ടെ, യമശിലന്മാരും സമു
 സ്തന്യുന്മാരും. അവർ വിനാശത്തിൽകൂടിയും
 നന്ന പരകതില്ല. അഗ്നിപുകയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കാതെ
 കക്കുളപ്പുറം പിതൃജനമിതത്തെ ആദരിച്ചു വന്നിരു
 ന്നു. പശുക്കളിൽ ചുടേറ്റാറെ ആ ദുർബ്ബലവിക
 രമ വേണ്ടുവണ്ണം പോരിവളത്തുന്നു. അവരവരുടെ
 യമം യഥാക്രമം നവ്വഹിക്കുന്നവരാണു് ആ നാട്ടുകാ
 രല്ലാം. ആ അന്മാലയമായ രാജ്യത്തെ ഭവാൻ ആ
 ന്നുക്കൊള്ളുക. അതിന്നു പുറമെ ഞാൻ കരുതാ ദിപ്യവും,
 സ്തംഭികവും, ദേവദാസ്യവുമായ ഈ വിഭാഗത്താൽ ഭ
 വാൻ ആകാശഗതനത്തിന്നു സമർത്ഥനായിവരും. മനു
 സ്സ്യലോകത്തിൽ ഭവന്നു മര്യമാകൂ സിദ്ധി ഉണ്ടാക
 യ്ക്കുളള ഉടലോടുകൂടി വാനേറിയപോലെ ഭവാൻ ഈ
 വിഭാഗത്തിൽ ദേവസമാനം ശോഭിക്കും. ഏതും വാ
 ത്തത്തെ ദേവദാസ്യമായ കൈവരയന്നിയേയും ഞാൻ ഭവ
 ന്നു കരുതുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ ആയുധത്താൽ മുറിയെ
 പ്പാക്കെ വേറൊരു ഇതു മെടിക്കും. ഈ ദേവദാസ്യം ധ
 ന്നവും നിരപരവുമെന്നു ലോകം പുകഴ്ത്തു വിവരമു
 ണ്ടി ഭവാനിൽ ഇനിയെന്നും വിളക്കും.”

ഇപ്രകാരം വസുവിനു ദേവേന്ദ്രൻ ചേരിരാജ്യവും
 മന്ദപരത്ത മുദ്രവസ്തുക്കളും നൽകിയതിന്നു പുറമെ, മ
 രാറ്റാമപ്പകാരത്തിൽകൂടിയും അനുഗ്രഹിക്കുന്നുവായി

അഭിജ്ഞാനശാസ്ത്രം ശിഷ്യാർക്കുപ്രദമായ വേദാദി
 ബ്രഹ്മം വസ്തുവിന്നു ഇത്രനിമിത്തം സിദ്ധിച്ചു. അദ്ദേ
 ഹം സിംഹാസനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് തേ കൊല്ലം ക
 ളിത്തത്തിൽപ്പിന്നെ ആ വേദാദിബ്രഹ്മത്തെ ഇത്രപുരു
 സ്കാതി ക്രമിയിൽ നട്ടു. ഇതിനെ അന്നു് ആ രാജാവു
 ചെല്ലത്തുപോലെ ക്രമിയിൽ തക്കി നട്ടു എന്ന ക്രിയ
 ഇന്നും രാജാക്കന്മാർ അനുഷ്ഠിക്കാറുണ്ടു്. പിറ്റേന്നാൾ
 തന്നെ ആ തക്കി വഴക്കിത്തക്കുന്നു. വഴക്കു ചന്ദനവ
 സ്താദികൾ ചാത്തി വിധിപൂർവ്വകം ആ തക്കി ഉയർത്തി
 തക്കിയിൽപ്പിന്നെ, അതിൽ ഹം പര്യവൃത്തിയായ വേദനെ
 ആരാധിക്കുന്നു. വസ്തുവിന്റെ സംഗ്രീതിക്ക് വേണ്ടിതാ
 അ ദൈവസ്തം ആ സ്തവം കേൾക്കുന്നതു്. വസ്തു
 പതിച്ചെടുത്തു് ഇം ഇത്രപുരുഷനെ അതുകൂടി അനുസരിക്കു
 ന്ന മന്നപന്റെ നാട്ടിൽ വിജയവും ലക്ഷ്മിയും കേളി
 താഴ്ന്നുവന്നു് ഇത്രപിധി.

പരമേശ്വരപ്രഭാവത്താൽ വിജയം ലഭിച്ചതായിത്തീ
 ന്ന വസ്തുവിന്നു് ദാനധർമ്മങ്ങളെല്ലാം വഴിപാടെല്ലെ
 ച്ചു ചേരിരാജ്യം പരിപാലിച്ചുവന്നു. ഇത്രത്തോളം
 യ സ്ഥാദികവിമാനത്തിൽ പരമേശ്വരനെ അദ്ദേഹ
 ത്തെ ഇഹോപരിചരണായ രാജാവെന്നു ഗഗനചരണ
 തായ ഗന്ധർവ്വരാജാക്കൾ കീർത്തിച്ചു. മരിക്കൽ
 ആ ചേരിരാജ്യത്തുകൂടി ഭടന്മാർ ശ്രീകൃഷ്ണനടിമയെ
 കൊല്ലാമെന്നു് കാരാഗൃഹത്താൽ പിടിച്ചുനടക്കു
 ത്തായി. ഇതു കണ്ടു വസ്തു ചെന്നു ആ ദൈവത്തന്നു്
 തന്നു ചവിട്ടു കൊടുത്തു. ചവിട്ടേറ പഴതിൽക്കൂടി ആ

[illegible]

പുതുക്കലർക്കുന്നവു ഏറ്റവും കൂടുതൽ വസുവിനു കരപാക
 വിത്തുവളന്നു ആനന്ദത്താൽ രേതസ്സുപലനമുണ്ടായി.
 സ്വപത്നിയുടെ ഇതുവും സ്വന്തം രേതസ്സും നിഷ്പലമാക്ക
 തക്കതാണ് ആ ധർമ്മങ്ങൾ നീശ്ചയിച്ചു. പരമവും ഫ
 ലോൽപാദകവുമാണല്ലോ രേതസ്സ്. അതു കൈയ്ക്കു അതി
 നെ അദ്ദേഹം അടിച്ചെറിഞ്ഞു ശേഷം, അവിടെ നില്ക്കുന്ന
 തായിക്കു ഒരു പരിണതിനോടു തന്റെ ചുരം രേതസ്സു ച
 ളുധാനിയിൽ എത്തിച്ചു ഗിരികളു കൊടുക്കുവാൻ ആ
 വശ്രുപ്പു. അതിനുള്ളും ആ പരുത്തു വസുവിട്ടുണ്ടെന്നു
 എടുത്തു് ആകുശത്തേക്കു തന്നു പറന്നു. ആ പക്ഷി രാജി
 കൊണ്ടുപോകുന്ന മൃക്കുപത്രത്തിലെ സ്വാധനം രാസ
 പണയമായിരിക്കുമെന്നു ശങ്കിച്ച് അതിനോ മറ്റൊരു പ
 ത്തന്നു വന്നു ആക്രമിക്കുവാൻ, ഇങ്ങനെയൊരു തമ്മിൽ പൊരു
 തുകയും, അതിൽവെച്ച് ആ വസുവിട്ടും പലനീകര
 വിൽ നിന്നു തമിഴനായിയിൽ പ്രീതകയും ചെയ്തു. അന്നു്
 ആ നദിയിൽ അഗ്രികരുന്ന ഒരു അപ്പൊസ്ത ബ്രാഹ്മണ
 പഞ്ചാൽ മത്സ്യമായി കിടന്നിരുന്നു. ആ മീൻ, വെള്ളി
 ത്തിൽ വീണ രസരേതസ്സ് എത്തിപ്പിടിച്ചു് അകത്താ
 കി. പതുക്കെ സംഭവിച്ചു തിരിച്ചിട്ടു, ആ മത്സ്യം
 മൃതവർത്തനകളെ വലയിൽ കടുക്കുകയാൽ, അവർ അതി
 നെ പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോയി അറയ്ക്കു. അപ്പോൾ മീ
 നിന്റെ വയറ്റിൽ ഒരു നെഞ്ചുശിശുക്കളെ കാണുക
 യാൽ ഈ അതുതസംഭവം അവർ അറിയിച്ചു ഉണ
 ത്തിച്ചു. ഉപരിചരണായ വസുഭൂപാലൻ ആ ഗിരികളിൽ
 പൂർവ്വമായ കൈകൊള്ളുകയും സ്മിതമുഖത്താലവനെ

കേരളത്തിലും ചെറു. ആ പുരുഷനാണ് മത്സ്യനെന്ന്
 പേരിൽ സത്യനിയന്ത്രണം ധർമ്മത്താലുമായ മറ്റൊരു
 പ്രാശ്നിച്ചത്. മരുവന്ന കിട്ടിയ മത്സ്യഗന്ധിനിയാ
 യ്ക്കു കരളി സത്യവതിയെന്ന നാമം ധരിച്ച സൈന്യത്തും
 സൈന്യത്തിലും തികഞ്ഞു വളർന്നു. പിതൃനിധാ
 പ്രകാരം ആ കന്യക പഥികന്മാരെ തേങ്ങിയാൽ പു
 കടത്തുന്ന ശേഷിയിൽ എത്തുട്ട. അക്കാലത്തൊ
 നാൾ ആ വഴിയിലുണ്ടായ പരാശരകന്മാർ, സിദ്ധന്മാരെ
 കൂടിയും കൊതിപ്പിച്ചാരു' ആരും സൈന്യം വീ
 ണ്ണു തിളങ്ങുന്ന കരണിയാംഗിയായ സത്യവതിയെ ക
 ണ്ടു കണ്ടാൽ തന്നെയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ അ
 മിതരും തുണരായിച്ചപ്പോൾ, അറിയിക്കുകയിൽ നി
 ച്ചെന്ന ഭരണത്തിലും ചുമന്നിരിക്കാൻ, അവരെല്ലാം ക
 ണ്ണ താൻ എന്തിനെയാണ് ഈ അഭിപ്രായം, സാധി
 ക്കിയവൻ ശക്തനാകുകയെന്ന് ആ കന്യക ചോദി
 ച്ചു. പരാശരൻ, തപഃപ്രഭാവത്താൽ, ഉടൻതന്നെ
 പഞ്ചരൂപപാതമുണ്ടാക്കി ചുറ്റും സാധകാരമെന്നാക്കി
 സത്യവതിയായെട്ടു, ഈ അതുരശ്ചിതയാലുണ്ടായ വ
 സ്യത്തരവും, താൻ ഏല്പിച്ചയാൻ പോകുന്നതിനപ്പ
 രിയിയാണുണ്ടായ ലക്ഷ്യവും ആകലയായിത്തീർന്നു.

“അല്ലയോ, മഹാമുന, ഞാൻ കേവലമൊരു ക
 ന്യകയാണ്. എന്റെ ജീവിതം എന്റെ പിതാവിന്
 ധീനമാണ്. അവിടുണ്ടായുള്ള ചെപ്പുതാൽ എന്റെ
 കന്യകാത്വം നശിച്ചുപോകും. അങ്ങനെയായാൽ, ല
 ക്ഷ്യതാൻ വിട്ടിൽ ചെപ്പുതാൽക്കുറിയെ? ജീവിതം

യെന്നു ഏകദേശം ഉറപ്പാക്കുകയില്ലയോ? ഇക്കാര്യം ചിന്തിച്ചപ്പോൾ ചെമ്പുനാലകൾക്കു നോക്കിപ്പോയിട്ടു വിചിത്രമായിരുന്നു.

ഇങ്ങനെ സത്യവതി പറഞ്ഞപ്പോൾ, അന്ന് അപ്പോൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കന്യകാത്വം ഉറപ്പാക്കുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ സമാധാനിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ നോക്കൂ, ആ കന്യകാത്വത്തെ അപ്പോൾ ഗന്ധർവ്വനാശകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ മുതൽ സത്യവതിയിൽ നിന്നുള്ള സൗമ്യത കൈമാറ്റം ചെയ്തതായിരുന്നു. വരവില്ലാത്ത സത്യവതിയിൽനിന്നു കന്യക, അതുതന്നെയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ചെയ്തതിൽനിന്നു ഗർഭം വരികയും, ആ യമനാദിയിൽ നിന്നു പ്രസവിക്കുകയും ചെയ്തു. ചൈവനായനായ ആ കന്യകയിൽനിന്നു മഹാഭാരതകർമ്മമായ വൃഷഭം. എന്നു കേൾക്കുന്നതുകൊണ്ടു വിചാരിക്കുമ്പോഴപ്പോൾ വന്നുകൊള്ളാമെന്നു വാക്കുകൊടുത്തു അമ്മയെ സമാധാനിപ്പിച്ചു. അമ്മയുടെ മനസ്സിലെത്താത്ത ചിന്തകളെ വൃഷഭം തപസ്സിനായി കൊടുക്കി. കന്യകാത്വത്തിന്നു പേരുവെക്കുകയും തന്നെ സത്യവതി അറിയിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ടു ചെയ്തു.

.൫ മുൽഗലൻ.

സത്യവതിയും അനന്യനകനും സംതോരിച്ചു വന്നു. മുൽഗലൻ എന്നു കിട്ടുന്ന പേരിൽ.

സ്രാവശേഷത്താൽ വിശപ്പടക്കിക്കൊണ്ടു കരഞ്ഞു
 അതിൽ വാങ്ങവന്നു. അതിഥികളെത്തല്ലാം സൽക്കരി
 കയും, ചുരുങ്ങിയ നേട്ടത്താൽ തൃപ്തിപ്പെടുകയും ഏ
 പ്പോഴും കർമ്മത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ആ
 കഥാരചസ്യി ഇഷ്ടീകൃതമെന്നു യാതൊരു അനുഷ്ഠിച്ചു വ
 ത്ത്രങ്ങൾക്കും ദാഹങ്ങൾക്കും കൂടി ഒരു പക്ഷത്തിൽ രരി
 കൽ മാത്രം ആഹാരം കഴിച്ച് ഉപജീവിച്ചു. ഒട്ടേറെ
 തി ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു പാത്രം അരി പക്കംതെറ്റും
 മുൽഗലൻ നേടിവെക്കും. മത്സരം ചെയ്തിട്ട് അകാവര
 സിയിലും പെഴുണ്ണുരംസിയിലും വ്രതം അനുഷ്ഠിച്ച ദേവ
 തകളേയും അതിഥികളേയും പൂജിച്ച് അർവശേഷംകൊ
 ണ്ടു മുൽഗലൻ ശരീരസംരക്ഷണം ചെയ്തു. സർക്കാൽ ത്രി
 ലോകേശ്വരനായ ഇന്ദ്രൻ ദേവന്മാരോടുകൂടി പവ്വന്തര
 ഛായ വന്ന തന്റെ ഭാഗം മുൽഗലനിൽനിന്നു പതിവു
 യി ഭേദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ദൈവശാപമൊരു മുതലായ പ
 വ്വങ്ങളെ സഞ്ചസ്യിച്ചുള്ള കർമ്മങ്ങൾ കരളാവാമെന്നു
 അനുഷ്ഠിച്ച്, മുനിപുരസ്കാരത്തോടുകൂടിയ ആ ബ്രാഹ്മണൻ
 അതിഥികൾക്കെല്ലാം സത്തൃപ്തചിത്തനായി അന്നം
 കൊടുക്കും. തന്റെ നേർത്തുള്ള ആ ഒരു പാത്രം അരികൊ
 ണ്ട് ആ നിർമ്മലമായ മഹാജാപ് അന്നദാനംകൊ
 ണ്ടാൽ അതിഥിദർശനംകൊണ്ടു വേറെ അന്നം തന്നിട
 വരികും. അതിനെക്കൊണ്ടു പണ്ഡിതന്മാരായ മതന്മാ
 റു വിപ്രന്മാരും ഉദ്ദേ. ത്യാഗത്താൽ വിശുദ്ധനായ ആ
 മുനിക്കായി വീണ്ടും അന്നം വരിച്ചുകൊണ്ടും. കിഷ്കിന്ദ
 രനും ധർമ്മീയനുമായ മുൽഗലനെന്നു കേട്ട ഭിഗം

നേതാവു ദുർവ്വസരവു കേസരം അവിടെ വന്നു. ഉത്തര
നേതാവെല്ലാവിട്ടു വികൃതവേഷണത്തിൽ വന്നു ചിരിക്കയും വല
വല വേഷവേഷകൾ പരകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു ദുർവ്വ
സരവു മുൽഗലന്റെ മുഖിൽ ചെയ്ത അൻ അൻ
അതിന്നുണ്ടു പണിമിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞു. ആ മുനിക്ക
മുൽഗലൻ സ്വാഗതം പറഞ്ഞു ഡാമ്യം (കാൽ കഴുകവ
ന്നുള്ള വേഷം), ആ ചമനീയം (കുടിക്കുവാനുള്ള വെ
ള്ളം), ഉത്തമമായ അഗ്രിം (പുരപ്പെട്ടം) എന്നിവ
കൊടുത്തു സൽക്കരിച്ചതിൽപ്പിന്നെ ഉണ്ണുവാൻ അണി
ച്ചു. അതിനിമിത്തമായ മുൽഗലൻ വിശപ്പോടുകൂടി വ
ന്നിരിക്കുന്ന ആ താപസസ് അന്നഭാനം ചെയ്തു. ഉത്ത
രനനായിത്തന്നെയും, ആ കൃപിതനായ മുനി പൊക്കുടി
യ അന്നത്തെ ശ്രദ്ധയോടെ ഭുജിച്ചു. വിശപ്പു തീരുന്ന
തുവോളം ആ ഉത്തരന മുൽഗലൻ വിഷം വിഷം
അന്നം കൊടുത്തു. ഒടുവിൽ ചോറു മുഴുവൻ ഉണ്ടുതീ
ർന്നു ഉള്ളിച്ചുതന്നെ തന്റെ ദേഹത്തിൽ അച്ച് ദുർവ്വസര
വു അവിടെനിന്നു പോയി. മുൽഗലൻ അന്നത് ക
ഴെടുത്തു നേട്ടയെ ധാന്യവേഷണങ്ങൾക്കുണ്ടു അടുത്തുവ
ന്നുണ്ടു തന്നിക്കായി ആഹാരം തയ്യാറാക്കി വെക്ക
വേ, അപ്പോഴും ദുർവ്വസരവു അവിടെ വന്നു. എന്നിട്ടും
ആ മുനി ആ അന്നം മുഴുവൻ ഭുജിച്ചു തന്റെ പാട്ടിൽ
പോകയും ചെയ്തു. മുൽഗലസ് ആഹാരമില്ലാത്തതാ
യി. വിശപ്പോടുകൂടിയതായ ആ പ്രവാചണൻ വിഷം
ധാന്യവേഷണം നേടിവന്നു. വിശപ്പുകൊണ്ടു മുൽഗല
നു വികാരമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. ക്രോധമുണ്ടു സകല

കോ നിന്ദനാ സംഭരണാ അഭ്യർത്ഥന ബാധിച്ചിട്ടു കയ്യെപ്പട്ട് കെട്ടപ്പെട്ട ധന്യവശേഷം നേടി ഭാരതഭാരത പുത്രന്മാരോടുകൂടി ഉപജീവിക്കുന്ന മുസ്ലിം ലബർ നിരന്ദരനായിത്തീർന്നിട്ടും പ്രശ്നനായേറിയതെന്ന വർത്തിച്ചു. ദുസ്താസാധകന്റെ ചർച്ചകൾക്കായി ആദ്യ പ്രാവശ്യം കത്തീശ്വരനായി വന്ന മുസ്ലിം ലബർ നേടിയെടുത്തു. അന്നുമെല്ലാം ഭൂമിയിൽ ആ മുനിസ്തമനെ നിരന്ദരനായിത്തീർക്കുകയുണ്ടായി. ഇത്രയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു മുസ്ലിം ലബർ മനസ്സ് ഇളകിയിട്ടു. ആ ശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിന്ദ ലഭനസ്സു കണ്ട ദുസ്താസാധ് ഏറ്റവും പ്രീതനായി അനുഗ്രഹിച്ചു: -

“ഹേ മുസ്ലിം, ചോറപോലേ കാണുകയറി നന്നായ ലാഭം ഇവ ലോകത്തിൽ വേറൊരുമില്ല. ധർമ്മബാധകനെ കെട്ടുന്നതാണു ചിരപ്പ്, വിരപ്പ മൂല ന്നായ കെടുത്തു നശിക്കും. എന്നാൽ, ചോർ നിരന്ദരനായിത്തീർന്നിട്ടും ധർമ്മബാധം കെട്ടുകയാവട്ടെ കെടുത്തും നശിക്കുകയെടുത്തു വെച്ചിട്ടില്ല. മനുഷ്യരെ അനുസരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാസ് എല്ലാവരും മനുഷ്യരെക്കൊന്നു കൊന്നു കൊന്നു കൊണ്ടിരിക്കും. ചോർ ഇന്ത്യയെക്കൊന്നിനെയും നിയന്ത്രിക്കാൻ, നാവിന് അടിമപ്പെട്ട ചോർ ആധർത്തിൽ പരിക്കാക്കാതി. ആമാർക്കുണ്ടു പ്രണയം ആധർമ്മ. ആ പ്രാണനെയും ചോർ അർക്കിനിയിൽ കൊണ്ടു. ചങ്ങലയും വിശ്വമിശ്വരൻ പ്രവാസകേരിയകുമാണു മനസ്സ്. ചോർ തപസ്സുകൾക്കു മനസ്സിനെയും ഇന്ത്യയെക്കൊന്നും ഏകാഗ്രഹം നിർത്തിയിരിക്കുന്നു.

എറാവും പണിപ്പെട്ട നേടിയതിനെ ശുഭകരസ്സോടുകൂടി അയന്നു കൊടുക്കുന്നതു വലിയ കയ്യോണം. ആ കയ്യും ചവറന്നു തേങ്ങിയില്ല. ധാർമ്മികമായ കർമ്മങ്ങളല്ലാം ചവറന്നു സംധിച്ചിരിക്കുന്നു. ചവറന്നുവെച്ചു ചെച്ചതാൽ ഞാൻ പ്രീതനും അനുഗ്രഹിതനുമായി. ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം, മേധയ്ക്കും, ദമം, ശമം, ദയ, സത്യം, ധർമ്മം എന്നിവ ചവറനിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കുന്നു. ചവറൻ സ്വകർമ്മങ്ങളാൽ ലോകങ്ങളെ കീഴടക്കി പരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അച്ഛൻ, ചവറന്നുള്ള മഹത്തമമായ ഭാഗശീലത്തെ സ്വസ്തൃവരസിക്രമം ഇതാ പുകഴ്ത്തുന്നു. സുവൃത്തനായ ചവറൻ ശരീരത്തോടുകൂടിയതയെ സ്വസ്തൃയെന്ന പ്രാപിക്കും”.

ദിഗ്ദാസാവ് ഇങ്ങിനെ അഭിനന്ദിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ വിമാനത്തോടുകൂടി ദേവദൂതൻ മുൽഗലന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു. കിംകിണീമാലകളോടും ദിഗ്ദാസത്തോടും കൂടിയ ആ വിചിത്രരഥം ഇപ്പോഴും ചെവിയിൽ കഴിപ്പുള്ളതാണ്.

ദേവദൂതൻ—“ഇവ വിമാനത്തെ ചവറൻ സ്വന്തം കർമ്മങ്ങളാൽ നേടിയിരിക്കുന്നു. പരമസിദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന ചവറൻ ഇതിൽ കയറും”.

മുൽഗലൻ—“സ്വസ്തൃവരസിക്രമം ഇന്നേപ്പോൾ എന്തെല്ലാമുണ്ടെന്നു? എന്തിന്നു കേൾക്കണമെന്നുണ്ട്. അവയെല്ലാം അപേക്ഷാതീതവും ധർമ്മനിശ്ചയങ്ങളും എന്തൊക്കെയാണു്? സ്വസ്തൃയ്ക്കിൽ എന്തു സുഖമാണുള്ളതു്? അവിടെ എന്തെല്ലാമാണു് ദോഷങ്ങളാണു്? സ്വസ്തൃ

കുറെ തനിയ്ക്ക് ഏഴ് വാക്കുകൾ പറയുവാൻ ഇടയുണ്ടാകാൻ ബാവർ മിത്രങ്ങളായിരുന്നു കലിനന്മാർ പറയുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള മിത്രപരതെ പുറത്തുനിന്നു കൊണ്ടുവന്ന ബാവർ മേനോൻ ഇത്രയും ചോദിക്കുന്നത്.

ദേവദൂതൻ—മോഷൻ, ആയുസ്സുനിയ്ക്കുന്ന ചോഷൻ ഇവർക്കുണ്ടെന്നും ഉത്തരമായ സ്വർഗ്ഗസുഖത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടും അതിനെപ്പറ്റി ഭൂവനേനപോലെ തിരിച്ചറിയാനാണെന്നാണ്? ഏറ്റവും ഉയരം നില്ക്കുന്ന ലോകമാണു സ്വർഗ്ഗം. എന്നും സൽപഥത്തിൽ ചരിക്കുന്നവർ വിരാനസ്ഥരായി മേല്പോട്ടുവന്നു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ചെല്ലും. അവസ്ഥയിൽ അധികാരവയറോ തടയോ വെച്ചോ അവരോ സത്യം പറയാത്തവരോ അസ്തികുലി ഇല്ലാത്തവരോ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ എത്തുകയില്ല. ധർമ്മമാകട്ടെ മിത്രത്തിനോടും ശമദൈവവന്നോടും നിർമ്മാണത്തോടും ദാനധർമ്മത്തോടും, സമവീര്യത്തോടും ശുഭത്തോടും സ്വർഗ്ഗത്തെ പ്രാപിക്കും. ശമദൈവത്തോടും ശ്രേഷ്ഠധർമ്മങ്ങളെ ആചരിച്ച സമനങ്ങൾ പുണ്യലോകങ്ങളിൽ വസിക്കുന്നു. ദേവന്മാർ, സംഖ്യന്മാർ, സന്ധ്യന്മാർ, അപ്പോസ്തലുകൾ, മഹർഷികൾ എന്നിവരുടെ ആലയങ്ങളായി ചേരെ വേരെ അനേകവിധം ലോകങ്ങളുണ്ട്. അശുഭലോകങ്ങളെല്ലാം തേജോമയങ്ങളും സർവ്വകരസമ്പന്നങ്ങളുമായി ധാരാളമായവയുമാണ്. മറ്റൊന്നിടത്തായിട്ടും യോജന മേൽപ്പറഞ്ഞ മേൽപറ്റുകളിൽനിന്നു നന്നായ ഭൂതലായ ദേവോദ്യാനങ്ങൾ. അവിടെ പുണ്യകർമ്മം

കണ്ഠകൾ സദാ വിഹരിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വീശ
 പ്പോ ദാഹമോ വാട്ടമോ ഉണ്ണമോ കുളിരോ തേരോ
 ഉണ്ടാകയില്ല. ബീഭത്സരോ, അശുഭമോ ആ
 യ യാതൊന്നും അവിടെയില്ല. സർവ്വത്ര മാനു
 ഷജനസം പൂർവ്വിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗം സുഖാസ്വർഗ്ഗമാ
 യിട്ടുള്ളതാണ്. കഠിനം കാളിനം ഇന്ദ്രം ചേർന്ന
 ശബ്ദം മാത്രമേ അവിടെയെങ്ങും കേൾക്കേണ്ടൂ. ശോ
 കമോ ജാലമോ ശ്ലേഷമോ കമച്ചിപ്പോ അവിടെയെങ്ങു
 മില്ല. വാലിനെയുള്ള ലോകത്തിലാണു സ്വന്തം സകൃത
 കർമ്മഫലത്താൽ മഹേശ്വർ ഏതുന്നതാത്. അവിടെ ചെ
 ന്നാൽ ശരീരം തേജോരൂപമായിത്തീരും. മാതാപിതാ
 കൾ ചെയ്ത കർമ്മത്താലല്ല സ്വന്തം കർമ്മത്താലാണു
 മഹേശ്വർ സ്വർഗ്ഗലോകത്തെ പ്രാപിക്കുക. അവിടെ വി
 തപ്പോ ദുർഗ്ഗസഹോ മകമുത്രങ്ങളോ ഇല്ല. അങ്ങു വാഴ
 ന്നവരുടെ വസ്ത്രത്തിൽ പൊടി പാറുകയില്ല. പൂമാല
 കൾ ദിവ്യഗന്ധം ചേർന്ന മണാഫലമായി ശോഭിക്കുന്ന
 തല്ലാതെ കുരിക്കും വാടകയില്ല. ഇനം ഇത്തരത്തിലു
 ള്ള വിമാനങ്ങളും ആ സ്വർഗ്ഗവർഗ്ഗം പിറകുണ്ടു്. ഇവയ്ക്കു,
 ശോകം, ദോഷം, മാത്സര്യം ഏതുമായൊന്നും ചേരാ
 തവർ സ്വർഗ്ഗത്തെ പ്രവേശിച്ച സുസുഖം വാഴുന്നു. ഇ
 ത്തിലൊന്നു ലോകങ്ങളുള്ളതൊക്കെ ഇവയുടെ മിത്രമാ
 യി ഗുണസമ്പന്നങ്ങളായ ദിവ്യലോകങ്ങൾ വേറെയുണ്ടു
 ണു്. മുമ്പുള്ളതു, ഇതും തേജോമയങ്ങളായ
 പ്രാണമണാലോകങ്ങളാണ്. സ്വന്തം ശുഭകർമ്മങ്ങളാൽ
 പരിപൂർണ്ണരായ മഹാലോകമാണ് അവിടെ ചെല്ലു

മുഖവുര

ക. മഹാറാജ ലോകത്തിൽ ദൈവന്മാരുടെ ദേവതകളായ ബ്രഹ്മക്കൾ പാർക്കുന്നു. അവരുടെ മിക്കതയുള്ള ലോകത്തിൽ ദൈവതകൾ യാഗം ചെയ്യുന്നു. ഈ ലോകങ്ങളെല്ലാം സ്വയംപ്രഭങ്ങളായി, സ്വയംകരങ്ങളും നൽകുന്നവയായി ശോഭിക്കുന്നവയാണ്. അവുടെ വാഴ്ചയെക്കുറിച്ച് വിശദമായ അപരമം ഐശ്വര്യംകൊണ്ടുള്ള മണ്ഡപമോ ഇല്ല അമൃതമോജനാത്തായ അവർ ആഹ്ലാദികളാകാണ്ടല്ല വഴങ്ങിക്കൊള്ളൂ. അം ദിവ്യരൂപത്താലുള്ള വരം അശ്രീവകളാണ്. സമാന്തനന്മയായ ആ ദൈവന്മാർ എന്നും ആനന്ദിക്കുന്നവരാണ്. അവർ കരിക്കലും സുഖത്തെ കേടേണ്ടിവരുന്നില്ല. കല്പം മാറ്റം വെച്ചും അവർ മാറുകയില്ല. ജം, മൃത്യു, യാമം, പ്രീതി, എന്നിവയൊന്നും അവർക്കില്ല. സുഖദൈവങ്ങളോ മാത്രം ലോകങ്ങളോ അവരെ ബാധിക്കുകയില്ല. ഈ ലോകത്തിന് ദൈവന്മാർപോലും കാണിക്കുന്നു. പാർശ്വത്തിൽ ആരും എഴുപ്പത്തിൽ പ്രാപിക്കാവുന്നതല്ല. കാര്യം നോക്കി ആത്മം കരിക്കലും ലഭിക്കുകയില്ല. വിധിപൂർവ്വകമായ ദാനങ്ങൾകൊണ്ടും ശ്രേഷ്ഠനിയമങ്ങൾകൊണ്ടും പരിധിതന്മാർ മുപ്പത്തിമൂന്നുകോടി ദൈവന്മാരുള്ള സ്വർഗ്ഗത്തെ പ്രാപിക്കും. ദൈവകൃതമായ ഈ സമ്പത്തിലേക്ക് സസുഖം നേടിയിരിക്കുന്നു. തപസ്സുകൊണ്ട് ഉപജയിക്കുന്ന ദൈവൻ സകൃതത്താൽ നേടിയ ഈ സിദ്ധിയെ മേകിയോരും. നന്നാലോകങ്ങളെയും അവരുടെ ഗുണങ്ങളെയും സ്വർഗ്ഗസുഖത്തെയും പാരിയാൽ പാർത്തുവെല്ലും. ഇനി സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ദൈവന്മാർ എ

നന്ദനാകരനെന്നു പറയാം. ഭൂമിയിൽവെച്ച് ഏതെങ്കിലും കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ അവയുടെ ഫലങ്ങൾ അത്രയും സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ചെയ്താൽ ലഭിക്കാം. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ വസിച്ചു പുതിയ കർമ്മങ്ങളാണോ ചെയ്തവൻ കഴിക്കുകയില്ല. പൂർവ്വകർമ്മഫലത്തെ മൂലമൂലംവെച്ച് അന്നുവിശകയാണു് അവിടെ ചെയ്യുന്നതു്, അതു ദോഷമല്ലെന്നാണു് ഏകദേശ മതം. ഫലങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ കഴിക്കുന്നവൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു പതിക്കും. സുഖസമ്പന്നചിത്തന്മാരായി വാണവന്മാർ പലതന്നെ പതിച്ചുപോകുന്നു. ഇനി മറ്റൊരു ദോഷമുണ്ടു്. താഴെലോകത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവർ ഉപരിലോകത്തിൽ പാക്കുന്നവർ കൂടുതലായുള്ള ഭീഷണികളെ സന്തോഷംകൂടെ പരിതപിക്കുന്നു. ബുദ്ധിമോഹം ബാധിച്ചാൽ അവൻ പൊടിപ്പോറ്റു് അശ്വപിയാകും. അപ്പാറു അവൻ അണിക്കെട്ടുള്ള പുകൾ വെടിത്തുടങ്ങും. അതു കണ്ടാൽ തനിക്കു താഴെ വീഴേണ കരളരയിടേത്തരിഞ്ഞു് അവൻ യെല്ലെട്ടം. ബ്രഹ്മലോകംവരെ ഇവ ദാമനദോഷങ്ങൾ കാണാം. സൂക്ഷ്മികളായ മനുഷ്യർ സ്വർഗ്ഗലോകത്തിൽ അസംഖ്യം ഗുണങ്ങളുണ്ടു്. അവർ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു പതിച്ചാലും അവരിൽ വേറെ ഗുണങ്ങൾ പരിശോധിക്കും. ശുഭവിചാരമോഹംകൊണ്ടു് അവർ മനുഷ്യലയിട്ടെ പിറക്കുകയുള്ളു. മനുഷ്യലോകത്തിൽ അവർ മഹാദാഗന്മാരായി സൂക്ഷിക്കുകയായി ഭീഷണം. ഏതാൽ അവർ ധർമ്മോധികിപ്രകാരംവന്നാൽ അവർ അധർമ്മത്തിൽ പതിച്ചുപോകും. ഇഹത്തിൽ

ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾക്കുള്ള ഫലകലശ്ശരം കർമ്മശൃംഗ ഭൂമി അവനുള്ളവയായ പരലോകങ്ങൾ. ഇഹലോകം കർമ്മഭൂമിയും പരലോകം ഫലഭൂമിയാണു്.

മുൽഗഖൻ.—സ്വർഗ്ഗത്തിനുള്ള മഹത്തരമായ ദോഷങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയാണെന്നു ചോദ്യം പറഞ്ഞുവെല്ലാം. നീയെ നിർദ്ദോഷരായി വല്ല ലോകവൃദ്ധനെന്നിൽ ഇതു് ഏതെന്നെന്നു കേട്ടാൽ കൊള്ളാം.

ദേവകൃഷ്ണൻ.—ബ്രഹ്മദൈവത്തിന്റെ ഉപരിയായി പരമമായ വിജ്ഞാപനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ശുദ്ധവും സ്വന്തതയും ജ്യോതിർമ്മയുമായ പരബ്രഹ്മസ്ഥാനമാണതു്. വിഷയാന്തരങ്ങളായ പുഷ്പങ്ങൾ അവിടെ ചെല്ലുവതല്ല. ഓരം, ലോകം, ക്രോധം, ഭോധം, ദ്രോഹം എന്നിവയാൽ പീഡിതമായവർ ആ ലോകം അല്പാല്പമാണു്. നിർമ്മലരും, നിർമ്മലാർത്തരും നിർദ്വന്ദ്വരും, ഭിക്ഷുത്വത്താൽ മൃഗനന്യോഗപരരും മാത്രമേ അവിടെ ചെല്ലുകയുള്ളു. ചോദ്യം ചോദിച്ചതിന്നല്ലാം ഞാൻ മറുവാടി പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. സംഗ്രഹാൽ ചോദ്യം ഒട്ടം വൈകിക്കാതെ സദിതം പുറപ്പെട്ടാലും.

ഇതെല്ലാം കേട്ടു മുനിശ്രേഷ്ഠനായ മുൽഗഖൻ ബുദ്ധിപൂർവ്വകം ആലോചിച്ചതിൽപ്പിന്നെ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു:—

“ഓം, ദേവകൃഷ്ണ, ചോദ്യം നമസ്കരം. ചോദ്യം ഇഷ്ടംപോലെ, ചോദിക്കാമല്ലോ. മഹാദോഷങ്ങൾ ചോദ്യം ആ സ്വർഗ്ഗസുഖംകേറേട്ടു് എനിക്ക് കാഴ്ചയെന്നതി

പ്ര. സ്വസ്ഥതയിൽനിന്നു പരിഭ്രമത്തിലായാൽ അവിടുത്തെ നിവൃത്തിയെക്കുറിച്ചു മറ്റൊരു ഭാവവും ഉണ്ടാകാതെ പരിതപ്യമാകാം. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഈ സ്വസ്ഥത കരളിക്കുന്നില്ല. എവിടെയെല്ലാത്താൽ ശരണമോ വ്യഥയോ ചാഞ്ചല്യമോ ഉണ്ടാകയില്ലയോ ഈ സ്വസ്ഥതയെ പ്രാപിക്കുവാൻ ഞാൻ ഏകാഗ്രഹിക്കുന്നതായി ശ്രമിച്ചുകൊള്ളാം”.

ഈ മറുപടി കേട്ട ദേവദൂതൻ തിരിച്ചുപോയി. അന്നു കിട്ടിയ ധാന്യവശേഷംകൊണ്ട് ഉപജീവിക്കുന്ന ഗുഹാവാസികൾ മുതൽക്കു ഉത്തമമായ ശമനം പ്രാപിച്ചു. സ്ത്രീയേയും വിന്ദയയും അല്ലെങ്കൽ കൈമാറ്റം കരളിക്കുന്ന കല്ലിന്നും പൊന്നിന്നും തമ്മിൽ അല്ലെങ്കൽ വിശ്വാസമില്ലാതായി. ഗുഹാവാസികൾക്കു ഗുഹയിൽ ആ ദുരിതം ഉണ്ടായില്ലെന്നായി. ഗുഹാവാസികൾക്കു ദൈവശാസ്ത്രം വളർന്നു. ഗുഹാവാസികൾക്കു നേടി മുതൽക്കു നിർമ്മാണലക്ഷണം ചേർന്ന ശാസ്ത്രമാതൃകാപരിഷ്കാരം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

ന. ധർമ്മദൂതൻ

ഉന്നതനായ വിശുദ്ധനായ മഹാർഷി മനോജയുടെ മധ്യസ്ഥതയിൽ ചാത്തുകൊണ്ടു വിസ്തരിച്ചു പ്രസാദിച്ചിരിക്കുവാൻ ബഹുമാനം സദാജ്ഞാതമായ അവസ്ഥയിൽ എത്തിച്ചു. മുമ്പിൽ, സാക്ഷാൽ മഹാർഷി സംഗീതമായി ആ അപസരം മുറിയ്ക്കുവാൻ എഴുന്നേറ്റു. വിശു

വിരനകണ്ഠ ഉത്തരൻ മകയിപ്പച്ചം സ്തോത്രം ചെ
ട്ടു:—

“സുഹൃദ്യുക്തനാം മാനവന്മാരും ഉൾപ്പെടെയുള്ള സർവ്വജനങ്ങളെയും, സ്ഥാവരജംഗമങ്ങളായ സർവ്വത്തെയും, വേദമയ ബ്രഹ്മവേദങ്ങളെയും മഹദ്വൃത്തിയായ അവിട്ടനാണു സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവിട്ടത്തെ ശിരസ്സ് അകലവും നേത്രങ്ങൾ സൂക്ഷ്മഗ്രന്ഥാഭം, നിശ്വാസം വായുവും, തേജസ്സ് അഗ്നിയും, ദൈകകൾ ദിഷകളും, ഉദരം മഹാസമുദ്രവും, തുടകൾ പർവ്വതങ്ങളും, പാദം ഭൂമിയും, മോക്ഷം ദൈവധികളുമാണ്. ഇന്ദ്രൻ, ചന്ദ്രൻ, അഗ്നി, വരുന്നൻ തുടങ്ങിയ ദേവന്മാരും ഐശ്വര്യ അസുന്ദരനും, മഹാമഹത്വം നിന്തികവടിയെ വിധിസ്തോത്രങ്ങളാൽ കീർത്തിച്ചുകൊണ്ട് ഞാഴ്ത്തുകയും, ഉപനേശ്വരനായ അവിട്ടനു സർവ്വഭൂതങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. മഹാവിഷ്ണുനാമം മഹാമുനികളുമാൽ യോഗികൾ അവിട്ടത്തെത്തന്നെ സൂതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവിട്ടനു സന്തോഷിച്ചാൽ സ്വസ്ഥതയും അവിട്ടനു കൊപിച്ചാൽ ക്ലേശമെന്നും ജഗത്തിനു നേരിടും. തേങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന്നു പാണ്ഡ്യന്മാരെന്നായ അവിട്ടനു മാത്രമുള്ളു. ദേവന്മാരും മനുഷ്യന്മാരും മറ്റു സർവ്വഭൂതങ്ങൾക്കും സുഖം നൽകുന്നതാണു് അവിട്ടനാണു്. മൂന്നു കാലങ്ങളെക്കൊണ്ടു് മൂന്നു ലോകത്തെയും അവിട്ടനു കീഴടക്കിയിരിക്കുന്നു. സമൃദ്ധനായ അസുന്ദരനെ നിഗ്രഹിച്ചതു് അവിട്ടനാണു്. അവിട്ടത്തെ വികൃതംകൊണ്ടു് ദൈവന്മാർ പാരായിപ്പാണെന്നു പ്രഘോഷിക്കുന്നു.

തിയായ അവിടുന്നു ചകാവിടുകകൊണ്ട് - കൈത്തേറ്റ
താൽ പരമജിതരാകയും ചെയ്യും. സർവ്വഭൂതങ്ങളുടേയും ക
ത്തരവും വികത്താവും അവിടുന്നുണ്ട്. ദേവന്മാർ അവി
ടുത്തെത്തുമായിച്ചിട്ട് എല്ലാപ്രകാരത്തിലും സുഖി
ക്കുന്നു."

വിഷ്ണു--എടോ ഉത്തമ, ഞാൻ സംപ്രീതനായിട്ട് നീ വ
രം വരിച്ചുകൊള്ളുക.

ഉത്തമൻ--പ്രഭുവും ദിവ്യനും ശരപനനും ജഗൽസ്ര
ഷ്ടാവും സാക്ഷാൽ ചുരുക്കനുമായ ഹരിയെ ഞാൻ
നേരിൽ കാണുകയായ് ആ വരംതന്നെ ഏറിക്കി
തിയായി.

വിഷ്ണു--ലോകം ചോരഞ്ഞ കേന്ദ്രംകൊണ്ട് സന്തതനാ
യ നിന്നിൽ ഞാൻ പ്രീതനായിരിക്കുന്നു. എന്നിൽനി
ന്നു നിശ്ചയമായും നീ വരം വരക്കേണ്ടതാണ്.

ഉത്തമൻ--ദേവമാനേ, പുണ്യമികാക്കുന്നായ അവി
ടുന്നു ഏതരിൽ പ്രസരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, എന്തൊ ബു
ദ്ധി ഏല്പാഴും ധർമ്മം, സത്യം, ദാനം എന്നിവയിൽ
ഉറച്ചു നില്ക്കുകയോവണം. ഞാൻ അവിടുത്തെ പരമ
കേതനായിത്തീരുകയും ചെയ്യണം.

വിഷ്ണു--എടോ, പ്രാമണ്യം, ഹരന്റെ പ്രസാദത്താൽ,
നീ പ്രാപ്തിച്ചതുപോലെ സംഭവിക്കും. തോഗം പ്ര
കാശിച്ചു നീ ദേവതൃപ്തനായി വന്നു തെറ്റാലോക്യത്തി
നുവേണ്ടി മഹത്തരമായ കാര്യം നിവൃത്തിക്കും. ലോ
കത്തെ നശിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി ധൂമ്രവാനു പേരാ
യ ഭരണസൂരൻ ചോരനപണ്ണിൽ തപിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

അവനെ ആരാണു രാണവെല്ലെന്നും അൻ പ
രാം. ഇക്കാരകവശത്തിൽ അഭിനന്ദം വീട്ടുവാനു
രായി ബ്രഹ്മശൈലനന്ദം വിചാരനായി ഒരു രാജാ
വുണ്ടായിവരും. ആ നരപതിയെ കവലാശപൻ ഏ
ന്നു വിശ്രുതനായി ഒരു പുത്രനുണ്ടാകും. ശുചിയും ദി
നന്ദനരായി വളർന്നു മാകുകയായ യോഗബലത്തെ
പ്രാപിച്ച് ആ പാർത്ഥിവരാജനായ കവലാശപൻ
ബ്രഹ്മചര്യം നിരൻ ഗന്ധനത്താൽ ധൂധൂരം
നായിത്തീരും.

ഇത്രയും പറഞ്ഞു വില്ലു അനുഭവനം ചെയ്തു.

ഇക്കാരകവിനാശം പാശുപതാർത്ഥമായ ശശ
രം ഈ ഭൂമിയെ മുഴുവൻ നേടി അന്താരാധിപതിയാ
യി വാണു. ശശരം അൻ ദയാദനം വീട്ടുവാനായ
കകൽസ്ഥൻ. കകൽസ്ഥന്റെ പുത്രനായ അനേനസ്സും
അനേനസ്സിന്റെ പുത്രനായ പൃഥുവും, പൃഥുപുത്രനായ
വിഷഗർഭനും, വിഷഗർഭപുത്രനായ അഭിനന്ദനും, അഭി
നന്ദനനായ യുവനാശപനും യുവനാശപപുത്രനായ ശ്രോ
മനും, ശ്രോമപുത്രനും, ശ്രോമസുപുരിയുടേ നിർമാതാ
വുമായ ശ്രോമസുകനും അയ്യപ്പയെ വഴിക്കുവഴിയെ
യി ഭരിച്ചു. ശ്രോമസുകന്റെ രായാദനം മഹാബലനാ
യ ബ്രഹ്മശൈലനന്ദനും പുത്രനായി ഭരിച്ചു ക
വലാശപൻ ഇതവത്തൊരായിരം മക്കളുണ്ടായി. അവ
രെല്ലാവരും വിദ്യാകുശലന്മാരും ബലവന്മാരും ദിവാസ
ത്താകമാണ്. കവലാശപനവളർ, ഗുണങ്ങളെക്കൊ
ണ്ടു പിതാവിനേക്കാൾ ഉയർന്നിന്നു. കാലമാതാപ്താൾ

മരണവും സർവ്വസ്വത്തും ഇക്കാര്യം ഉത്തരനും ധർമ്മിക
നരായണ പുത്രനെ ഏല്പിച്ച ബൃഹദേശ്വരന്മാരുടെ അഭിപ്രായ
നത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. ഈ വൃത്താന്തം കഥാരേഖ സവി
ശ്ശഃ അമരന്മാരുടെയും ഉത്തരൻ കേട്ട് അഭയാഭ്യ
തിൽ ചെന്നു സർവ്വസ്വത്തെന്നു ബൃഹദേശ്വരൻ അട
ങ്ങി:--

“ഭവാനെൻ കത്തവ്യകർമ്മം കണ്ടുമാണ്, അതു
ഭവാനു ചെയ്യണം. ഭവാനെൻ പ്രസാദത്താൽ ഇങ്ങുള്ള
വർ മരുമിനരായി വാഴണം. മഹാത്മാവായ ഭവാനെൻ
കൈയിൽ ഈ ഭൂമി നിർത്തരുതി വെക്കരുത്. അ
തിനെക്കൊണ്ടു ഭവാനു ഇപ്പോൾ കരട്ടിലേക്കു പോകരുതു
വേണ്ടതു്. പ്രജാപാലനത്തിൽക്കുറഞ്ഞ മഹത്തായ ധ
ർമ്മം കാണുന്നുണ്ടു്. അത്രയും ധർമ്മം വന്നുവരുത്തിയില്ല.
അതുകൊണ്ടു ഭവാനെൻ ബുദ്ധി ഈ വഴി കല്ലാ തിരി
യേണ്ടതു്. പ്രജാക്ഷേണമുള്ളതായ ധർമ്മം മഹാറാജാവി
കളെല്ലാം ഭവാനു അറിഞ്ഞുതരണം. പുണ്യപരങ്ങളു
ടെ അഭിമാനങ്ങൾ അറിഞ്ഞുവരാഞ്ഞ പ്രജകൾ. ഭവാനു
അവരെ കണ്ടിരിക്കണം. ഏനിഷ്ഠ ഇപ്പോൾ നിർത്തം അ
പസ്സുചെയ്യുവാൻ കഴിയാതെത്തരണം വെക്കിരിക്കുന്നുതു്.
നിരന്നുവരുന്ന മരുധനപത്തിലാണ് ഏതെൻ ആശ്രയം.
അതിന്നരികെ ഉത്തരപാലത്തെ പലരായി ബഹുതേജ
ജനവിശ്വീഷ്ണുക്കളു ഒരു മണൽക്കുടം. അവിടെ മധു
കൈകൾപ്പെട്ടതായ മധു അന്തർഭൂമിയിൽ വാണുവര
ണം. ആ ദിനാവസ്ഥൻ രാജാക്കന്മാരും ഭാജനാനും മഹാവി

രൂപമെടുത്തതാണ്. ആ അഭിതവിക്രമത്തെ കൊന്നു
 ത്പിന്നിട്ടു ചെന്നു താഴാവസ്ഥയിലേക്കു പോകു
 ലോകവിനാശത്തിനായി ഭാരണപണ്ഡിതചയ്യ
 ണ്ണിനുള്ളിൽ കിടക്കുന്ന അവൻ മൂന്നു ലോകങ്ങൾക്കു
 യകാരനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അവൻ ലോകവിനാശ
 നിൽനിന്നു നേടിയ ചത്താൽ ദേവദാനചന്ദ്രാർക്കു
 ക്കരാമസന്താർക്കു പന്നഗഗന്ധർവ്വന്മാർക്കു അവധൂത
 ന്. അവനെ ചോൻ നശിപ്പിക്കുന്നു. അതിൽനി
 ന് ചെന്നു മംഗളമുണ്ടാകും. ചോൻറെ ബുദ്ധി മറ്റു
 വഴിക്കല്ലാ ചെല്ലേണ്ടത്. ആ മെരുവനെ കൊല്ലുന്നതും
 യാൽ അപ്പയ്യയുടെ ശരപത്വമായ മഹാകീർത്തി ലോക
 ന്നാകും. ഭണൽക്കടലിൽ നട്ടായിൽ അന്തർഭൂമിയിൽ
 കിടക്കുന്ന ആ കൂറന് ചോരാ വർഷം, കഴിയുമ്പോൾ
 ചോരാ വിശ്വാസമുണ്ടാകും. അപ്പോൾ വന്നുത്തോട
 ശൈലമത്തോടുകൂടി ഭൂമി മുഴുവൻ കലങ്ങും. ആ നി
 ശ്വാസവായുവാൽ ഉറക്കൽപാടിയതൻ സച്ചക്ര ച
 ന്ന സൂര്യമണ്ണത്തെ കറയ്ക്കും. ഭൂകമ്പമുണ്ടെ ഏഴു നാൾ
 വരെ നിലനില്ക്കും. വൃകചലനം പൊരിച്ചിതറി ആ
 നിശ്വാസം ഭാരണമായി ജ്വലിക്കും. അതു കൊണ്ടു
 അവിടെ ഏറിയ സ്വന്തം ആശ്രമത്തിൽ പാർത്ത
 തിന്ന കഴിയുന്നില്ല. ലോകമിതത്തിന്നു വേണ്ടി ആ
 രാത്രയെ ചോൻ കൊല്ലുന്നു. അവൻ നശിച്ചാൽ
 ലോകങ്ങൾക്കു സ്വസ്ഥത കിട്ടും. അവനെ നിഗ്രഹ
 ക്കുന്നതിന്നു ചോൻ ശക്തനാകണയാണു് എന്റെ
 ലിപായം. ചോൻറെ മേജസ്സ സ്വദേശസ്സുകാർ

വിണ്ണുഗോപാൽ വർദ്ധിച്ചു. അതിനെ ചെത്തുക
 ഈ ഭഗവൻ ഏറിയ വരം തന്നിട്ടുണ്ട്. ആ വാഴ
 നായ മാതൃസന്താനം ധരിക്കുവാൻ ചെല്ലുന്നവനിൽ
 അസമമായ വെണ്ണപരമസ്സു് ഇന്നുണ്ടെന്നു
 ഈ വരം. ചേരകത്തിൽ അതിദൃഷ്ട്യമായ ആ തേങ്ങ
 നെ ധരിച്ചുകൊണ്ടു ചെറു വാഴപൊതുനായ ആ
 കരകൃഷ്ണനെ കൊന്നാലും. മറ്റൊരുതരമുള്ളതായ
 വിണ്ണു അല്ലതെങ്ങനെയോ? ആ നായയെ യനിച്ചു
 ചും മേറ്റിപ്പിടുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ടു
 ചെറുവൻതന്നെ ഇരുന്നെന്നു വരുത്തു്.”

ആമരശ്വൻ:—അല്ലയോ ബ്രഹ്മണാരുടെ ചെറുവൻ
 ഇവ വാഴ പാഴിലാകുമ്പോൾ. ഏകദേശം പുത്രനായ
 കവലശ്വൻ ധൃതിമാനം അപ്രകാശിച്ചു നിന്നുപവീ
 ര്യമാനമാണ്. ചെറു വാഴയെത്തല്ലാം അവൻ
 തിരിച്ചതായും ചെയ്യും. പരിപാലിക്കായ ആവ
 ശ്വത്താദോടുകൂടി അവൻ ചെറു നിത്യോഗീഷയായ
 ചെറുവാൻ ശക്തനാണ്. ശത്രുക്കളെക്കൂടി എന്തെ
 വെന്ന് വിട്ടുത്തുണ്.

അതു് ഉത്തരം സമ്മതിച്ചു. ആമരശ്വൻ വാഴ
 കവലശ്വനെ തേങ്ങുന്നതായ ഉത്തരം അതുകാലി
 കത്തുവാഴയെ ചെറുവാൻ എല്ലിച്ചു കാട്ടിയെടു ചെ
 രുതി.

മലനും മർദ്ദനം എന്നും, ശാശ്വതമെന്നും ലോകക
 ഞ്ഞാലെന്നും സർവ്വലോകമഹേശ്വരനെന്നും സിംഹമുദ്ര
 യ മുനികൾ സദാ സ്തുതിക്കുന്ന വിഷ്ണുഗോപാൽ ആ ഇല
 ത്തിൽ അഭിതന്ത്രേ സ്ഥിതായ ശേഷനാഗേശ്വരനെ നമ
 ത്തരാക്കിക്കൊണ്ടു യോഗനിദ്രയിൽ നികുന്നനായി. ക
 ഞ്ഞാലെന്നായ അച്യുതഗോപാൽ മഹത്തായ നഗരതല്പ
 ത്തിൽ ഈ ഭൂമിയെ പുണർന്നുകൊണ്ടു കിടന്നുറങ്ങു
 ഡോൾ ആ ദേവന്റെ നാഭിയിൽനിന്ന് സൂര്യതുല്യപ്രഭ
 ഹായ ഒരു ദീപ്തപക്ഷം ഉണ്ടായിവന്നു. അതിൽനി
 ന്നാണു പിതാമഹന്റെ ഉൽപത്തി. സാക്ഷാൽ ലോക
 ഗുരവും ചതുർവൃന്ദനും, ചതുർമുഖനും, ചതുർജ്ജ്ഞിയും,
 സ്വഭാവംകൊണ്ടു ദൈവധർമ്മം മഹാബലമകൃതമു
 ഹായ ബ്രഹ്മാവു സൂര്യസന്നിഭമായ തേജസ്സാടകുടി
 ആ പത്മത്തിൽ ധാരണ. ചിരകാലം കഴിഞ്ഞതിൽപ്പി
 ണെ വിമുക്താധികളായ മധുരകടകദാനവന്മാർ, ബ
 ഹുദയമെന്നവിസ്തൃണ്ണമായ ദിവ്യനാഗതല്പത്തിൽ കിരീട
 ഭൂഷണനും, കേശസുരോലംകൃതനും, വിതാംബരധാര
 നായി ശ്രീകൊണ്ടും, വപുസ്സുകൊണ്ടും തേജസ്സുകൊണ്ടും
 സമസ്രസൂര്യതുല്യപ്രഭീപനായി അത്തുതദേശ നൂനായി
 പള്ളിക്കൊള്ളുന്ന ലോകകന്താവായ ഹരിയുടെ മുമ്പിൽ
 ചെന്നു. വിഷ്ണുവിന്റെ നാഭിയിൽനിന്ന് ഉയർന്നിപ്പു
 ണ്ണ പത്മത്തിൽ കടിക്കൊള്ളുന്ന പക്ഷാഞ്ജനായ
 വിതാമഹനെക്കൊണ്ട് മധുരകടകന്മാർ വലുതായ വി
 സ്മയമുണ്ടായി. അവർ ആ തേജസ്വിതായ ബ്രഹ്മാവിനെ
 പരിചിപ്ലൂടത്തിത്തുടങ്ങി. കൈര്യന്മാർ വന്നു തന്നെ ച

മെട്ടിലും വേഴിക്കപ്പുട്ടത്തു നൂതു കണ്ടു പിതാമഹൻ താമസത്തെ അറിഞ്ഞു കേൾവാനുണ്ടായി.

ഗോപാൽ—മഹാബലനായ നീക്കുക സ്വഭാവം. നീക്കുക എന്നതിന്നു പ്രീതിയുണ്ടായിരിക്കയാൽ നീക്കുക പ്രകൃതമായ വരം താൻ തരാം.

ഇതു കേട്ടു, ബലപ്പെട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഉടൻതന്നെ തന്റെ കൈത്താൽ ചിരിക്കയാണു ചെയ്തതു്.

കുറുക്കുകക്കൊണ്ട്—തന്നെ വരത്തക്കൊണ്ട്. സുന്ദരനായ ഭവൻ തന്നെയുള്ളതിന്നു വരം വരിച്ചുകൊള്ളുക. എന്തുവരമെന്നു ചോദിക്കുന്ന പദത്താൽ അതു തരാം.

ഗോപാൽ—വരം എന്നതിന്നു കീഴ്ത്തരവും വേണ്ടത്തക്കതായതാണ്. താൻ വീണ്ടുനായ നീക്കുക എന്ന വരം വരിച്ചുകൊള്ളാം. നിന്നു വീട്ടുസമ്പന്നനായാണ്. സത്യവിക്രമനായ നീക്കുക എന്നതിന്നു കൊല്ലാവുന്നവരായിത്തീരണമെന്നാണ് നീക്കുകക്കൊണ്ട് അർത്ഥിക്കുന്ന വരം. അതാണ് ചോദിക്കുന്നതിനായി എന്നിങ്ങനെ സാധിക്കുന്ന കാര്യം.

കുറുക്കുകക്കൊണ്ട്—ചിന്താഭത്തിൽ കൂടിയും അസത്യം പരത്തുന്ന തന്നെ വരിച്ചുകൊണ്ടും സത്യത്തെ ലംഘിക്കുന്നവരും. സത്യം സത്യവർമ്മ നിമത്താലാണ് അങ്ങനെയുണ്ടായതെന്നു വേർതിരിച്ചറിയണമെന്നാണ്. ബലം, രൂപം, ശരം, കൈത്തരം എന്നിവയാൽ അങ്ങനെയുണ്ടായതെങ്കിലും. ധർമ്മം, തപം, ദാനം, ശീലം, സത്യം, ദ

കം എന്നിവയിൽ ഞങ്ങൾ എന്തിനാവാനാണ്. എന്താൽ, ഇപ്പോൾ ഞങ്ങളെ വേദാന്തമായ ആചാര്യ സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു. ആർക്കും അതികൂടിക്കുവാൻ വയ്യത്തേതാണ്ല്ലോ കാലം. അതുകൊണ്ട്, വേദാൻ കാലിക്കുംപോലെതന്നെ ചെയ്തുകൊള്ളുക. എന്താൽ, ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി, വിട്ടുപോയ ചോർ കൈകാര്യം ചെയ്തതന്നാൽക്കൊള്ളാം. ഞങ്ങളെ വേദാൻ വധിക്കുന്നത് ആവരണമില്ലാത്ത ആകാശത്തിൽ കീഴിലായിരിക്കണം. അതിന്നു പുറമെ, വേദാൻറെ പുത്രപത്നെ ഞങ്ങൾ പ്രേപിക്കണം. ഇതിനെ നന്ദവർമ്മാജി അതി വേദാന്താദ് അർത്ഥിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

അവർ അർത്ഥിച്ച ആ രണ്ടുവർത്തം വിഷ്ണുഗോപാൽ ദാനം ചെയ്തു. അന്നന്തരം, ചന്ദ്രൻ നോക്കിയപ്പോൾ ആകാശത്തിലോ ഭൂമിയിലോ അനാവൃതമായ ഇടം എങ്ങും കണ്ടില്ല. മടുവിൽ, തന്റെ തുടകൾ മുട്ടലില്ലാതിരിക്കുന്നതു ഗോവിന്ദൻ കണ്ടു. ആ തുടയ്ക്കൽ ചെയ്ത മധുരകൈയ്ക്കൊരൊ മുട്ടുകുടിയ ചക്രംകൊണ്ട് ഗോവാൻ ശിരസ്സുവെട്ടു കൊല്ലുകയും ചെയ്തു.

ആ മധുരകൈയ്ക്കൊരൊ പുത്രനാണു കഥാമൃത്തിന്താൻ ധർമ്മ. ആ കഥാവിജ്ഞാപാത്രങ്ങൾ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കാണാൻ ആനന്ദം കൃഷ്ണനായി റോക്കലിന്തൽ നിന്നുകൊണ്ടു വേദാന്തപണ്ഡു ചെയ്തു. അതിൽ പിതാമഹൻ പ്രസാദിച്ചു അവന്നു വരം കൊടുത്തു. ദേവദാനവന്മാരും യക്ഷാദൈത്യന്മാരും പുണ്യ

ഗന്ധർവ്വന്മാരും താൻ അപശ്ചന്നായി വരണമെന്നു
 അദ്ദേഹൻ വരിച്ചു വരും. വരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഗർവ്വത്താൽ
 ആ മഹാബലൻ പിതൃവധത്തെ സൂരിയ്ക്ക് അർപ്പി
 ത്തോടുകൂടി ദൈവഗന്ധർവ്വന്മാരും വെണം വിശ്വവിനെ പ
 ലവതം പീഡിപ്പിച്ചു. ആ ദുഷ്ടന്മാരായ് ഉപപാലക
 നെന്നു മണൽക്കാട്ടിൽ ചെന്ന് ഏറ്റവും ശക്തിയോട
 കൂടി ഉത്തരകംഗ്രമാണു ആക്രമിച്ചതിൽപ്പിന്നെ, അവി
 ടെത്തന്നെ അന്തർഭൂമിയിൽ ഉഗ്രതപോബലം
 കൊണ്ടു കടന്ന് ലോകവിനാശത്തിനായി നിശ്വാസര
 ഗ്നിയാൽ സർവ്വത്ര ദഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അന്തിനെ കീട
 ന്നു. ആ കാലത്താണ് ഉത്തരകൻ പ്രാണനാശം ക
 വലാശ്വാപാദായ് ഇരുപത്തൊന്നായിരം പുത്രന്മാരോടുക
 ളിയുംകൂടിയിരുന്ന അന്തരത്തിൽ ചെന്നത്. ഉത്തരൻ പര
 മത്തുപോലെ, ലോകഹിതത്തിനായി വിശ്വഭഗവൻ
 സ്വന്തം തേജസ്സു ശത്രുമർദ്ദനനന്തം ബലശാലിയായ
 കവലാശ്വനിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. ആ ദർശൻ യുദ്ധ
 യാത്രമെഴുത്തോൾ മഹത്തായ ശബ്ദം ആകാശത്തിൽ
 മുഴങ്ങി. ആകാശം കൊല്ലം പതലത്തെ ഇര ശ്രീമാൻ യു
 ധമാനന്തരീതിക്കുമെന്ന് അശരിവിചാരിക്കരുത്. ദേ
 വന്മാർ ദിവ്യവസ്ത്രങ്ങൾ വെച്ചു. കൊടുമുളത്തു
 ദേവദന്തുകൾ സ്വയം ശബ്ദിച്ചു. സുഖഹിതമുറയു സ
 റ്വത്ര വീശി. ഇന്ദ്രൻ മഴപെയ്ത് ഭൂമിയിൽ പൊടിത്ത
 രംതൊഴി. യുദ്ധ വാക്യത്തോടുകൂടി അന്തരീക്ഷത്തിൽ
 ദൈവന്മാരുടെ വിമാനങ്ങൾ കറങ്ങിയിരുന്നു. കവലാ
 ശ്വനിനും യുദ്ധവും തമ്മിൽ യുദ്ധം നടക്കുന്നത് കണ്ടു

വാൻ കൈത്തുയലാത്തൊട്ടുകൂടി മോഹികൾ ദേവഗന്ധർവ്വന്മാരോടുകൂടി ഹോഷിനിന്നു. വിജ്ഞാനസ്സംഗമം വലിയൊന്നായ കവലാശപൻ ആദ്യം ചെയ്തതു തന്റെ കൈകളെക്കൊണ്ടു് ആ മണൽക്കൂട കഴിപ്പിക്കുമാണം. ആ രാജപുത്രന്മാർ ഏഴനാൾ മുഴുവൻ ആ മണൽക്കൂട കഴിച്ചു മണ്ണു നീക്കിയപ്പോൾ ധുധുദൈത്യൻ വെളിച്ചപ്പെട്ടു. മണലിൽ മൂടിക്കിടക്കുന്ന ആ ദാനവന്റെ ദേഹമൊഴെക്കൊണ്ടു് തേജസ്സുകൊണ്ടു നൂത്തൊപ്പൊല പ്രകാശിക്കുന്നു. ആ കർലാന്തകുതുപ്പൻ ചന്ദ്രികളിൽ ഉൾക്കിടക്കുന്നതു കണ്ടു കവലാശപപുത്രന്മാർ പൊങ്ങുചെന്നു് അവനെ ചുറ്റിവളർത്തു വിവിധശസ്ത്രങ്ങൾ കൂട്ടത്തോടെ പ്രയോഗിച്ചു. വീഡിതനായ അവൻ ക്രമേണമായി ഏഴനാൾ തന്റെ ദേഹം വരുന്ന ശസ്ത്രങ്ങളെ മുഴുവൻ വിഴങ്ങി. എന്നിട്ടു് ആ തേജസ്വിതായ ദൈത്യന്മാർ കാലാന്തരനൊപ്പൊല ചന്ദ്രമാന അഗ്നി വരതിൽനിന്നു വരിച്ചു് അതിൽ ആ രാജപുത്രന്മാരെല്ലാം ചുട്ടു ചാമ്പലാക്കി. വണ്ടു സഗരപുത്രന്മാരും ക്രമേണമേറിയപ്പോൾ കലിലമോഹിതപ്പെട്ടൊല ആ അസുരൻ മുഖാഗ്നിയൽ ലോകത്തെ മുഴുവൻ ചുട്ടുളിക്കുമാറു ചെയ്തില്ലെന്നു പറയുന്നില്ലെന്നു് നോക്കുന്നപോലെ ഉണർന്നൊഴുത്തൊരു വരുന്ന ധുധുവിന്മാരോടുകവലാശപൻ ഇടത്തെത്തിത്തു. അപ്പോൾ ആ ദൈത്യന്റെ ദേഹത്തിൽനിന്നു ധാരാളമായി വെള്ളം ഒഴുകിത്തുടങ്ങി. ആ ചരിതരമായ തേജസ്സുമാലയും കവലാശപൻ കടിച്ചൊട്ടക്കി. ആ രാജപുത്രാഗന്ധർവ്വന്മാർ

അൻ അംഗവാരികൊണ്ട്, ധൂമ്രവിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു
 തന്ന ഘോരഗന്ധിയെ ശമിപ്പിച്ചുയും ചെയ്തു. അതിൽ
 പ്പിന്നെ, ക്രാപരാക്രമമായ ഒരു കൈത്തേറ്റുന്ന സമു
 ലോകത്തിന്നും മറ്റും തിന്മകൾകൊണ്ടു വാൻവണി ആ
 രാജന്റേ ബ്രഹ്മസൃഷ്ടാൽ ദഹിപ്പിച്ചു. അങ്ങിനെ,
 ധൂമ്രവിനെ കൊല്ലുകയാൽ മഹാമനസ്വിയായ കവചശ
 പൻ ധൂമ്രമാണായി. ഈ മഹാകർമ്മം നിവൃത്തിച്ച
 ആ രാജ്യത്തിൽ ദേവന്മാരും മഹാവികളും പ്രീതരായി
 തീർന്ന് അദ്ദേഹത്തെ വരപ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി പ്രേരിപ്പിച്ചു.
 കവചശപൻ വിപ്രശ്രേണുനാമം ഞാൻ വിത്തദാനം

ചെയ്യുന്നവനാവണം. ഗതുകർമ്മ ഞാൻ ദർശന
 നാവണം. വിഷ്ണുവിനോട് ഏനിക്കു സമ്യക്ദണ്ഡംക
 ളണം. പ്രാണികൾക്കൊന്നിന്നും ഞാൻ ദ്രോഹം ചെയ
 ത്താത്തവനാവണം. നദി ധർമ്മത്തിലും അർജ്ജുനൻ
 യെ സ്വർഗ്ഗവാസവും ഏനിക്കുണ്ടാകണം.

അപ്രകാരം തന്നെ ജയിക്കട്ടെയെന്നു ദേവന്മാർ വ
 മദാനം ചെയ്തു. പ്രതികളും ഗന്ധർവ്വന്മാരും, പ്രത്യേകി
 ച്ചു ധീമാനായ ഉത്തമനും കവചശപനെ മനുഷ്യരി
 ച്ചു വലത്തും പ്രശംസിച്ചു പറഞ്ഞു. ഇതെല്ലാം കഴി
 ത്തിട്ട് പ്രതികളും ദേവന്മാരും അവരവരുടെ സ്ഥാന
 ത്തെക്കു പോയി. കവചശപൻ മൂന്നു മക്കൾ മാത്രമേ
 ആ യുദ്ധത്തിൽ അവാശപ്പെട്ടുള്ളൂ. ദുസ്ഥശപൻ, ക
 പിലാശപൻ, കന്യാശപൻ എന്നിവരാണ്വർ. അവർ
 വഴിക്കാണ് പിന്നീട് ഇമ്മാർകവംശം വളർന്നത്.

9. പരീക്ഷിതൻ.

[illegible]

കന്യക—അാൻ കന്യകയാണ്.

രാജാ—നീ എന്റെ ഭാര്യയാകേണമെന്നു അാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

കന്യക—ഈ കാരോടുകൂടിയല്ലാതെ വേറാൻ എന്നെ പ്രാപിക്കുവാൻ കഴികയില്ല.

രാജാ—ആ കാര്യം എന്താണ്?

കന്യക—എനിക്ക് ഭരിപ്പും വെള്ളം കണ്ടുകൂടാ. വെള്ളം എന്നു കാണിക്കരുത്.

അങ്ങിനെയൊക്കെ സമ്മതിച്ചു പരീക്ഷിച്ച് അവളെ പ്രാപിച്ചു. എങ്ങിട്ടു പരമേശ്വരനായി അവളോടൊന്നിച്ചു കൂടിയപ്പോൾ രാജാവും അതിൽക്കൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കി. രാജാവിന്നു കറുത്തതെക്കൊണ്ട് വെള്ളം കണ്ടെത്തു മറ്റൊരുത്തിൽ വന്നതായി. അവിടെവെച്ച് അവർ രാജാവിന്നു കണ്ടു അദ്ദേഹത്തെ ചുമന്നിരുന്നു. പരീക്ഷിത്തൊട്ടെ വന്നതായി കേൾക്കുകയും ആ സന്ദർഭത്തെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു മിന്നസപ്പോട്ട പട്ടണിൽ കയറി സ്വന്തം നഗരത്തിൽ ചെന്നു അന്തർവർത്തനെയല്ലാത്തതെ അവരോടുകൂടി വിജയപ്രാപ്തിയെ പാർപ്പിച്ചു അവിടെ നില്ക്കുന്നു. ക്രിസ്തസമനായ രാജാവിന്നു പരിചാരകരോടുകൂടിയും കാണവൻ കഴിഞ്ഞതായി. കേന്ദ്രം പ്രധാനമായി പരിചരിക്കുകയും അന്തർവർത്തിൽ നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കണ്ടെന്നു ചോദിച്ചു.

“എല്ലാം അപ്പോൾ സമ്പ്രദാനത്തിലാണു കാണുന്നതെ. മഹാരാജാവിന് എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുന്നതെ വെള്ളം കടത്താതെയല്ല.”

മന്ത്രി ഇതു കേട്ടിട്ട് ഒരു ഗുഹപ്രവേശനത്തിന്നു വട്ടം കൂട്ടി. ആ കതിരൻ ധാരാളം ഫലപുഷ്പങ്ങളോടുകൂടിയ ഉദാഘൃഷ്ടങ്ങൾ നിരയേ നട്ട നിജലമായിക്കൊണ്ടുമാറ് ഒരു ഉദ്യാനം ഏല്പിച്ചതായി നട്ടവിൽ വാസനീലതാഴ്വരം ചാലു അതിന്നരികെ നിറയെ മുക്കുന്നിപ്പടവുകളോടുകൂടി കരയായ ചെല്ല മിനുസപ്പെടുത്തിയ ഒരു കളം ഗുഹയായി നിർമ്മിച്ച്, അതിനെയെല്ലാം തയ്യാറാക്കിയെല്ല. എന്നിട്ട് ആ പ്രധാനമന്ത്രി കരനാൾ അന്തഃപുരത്തിലെ ആ ഗുഹപ്രവേശത്തു ചെന്നു മാജാവിനെ കണ്ടു, നിജലമായി, എന്നാൽ വെട്ടുപ്പായി, ഉദാമമായി ഒരു പുകാലു നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അതിൽ വെണിക്കുന്നു രണ്ടിരുന്നെന്നും ഉണർത്തിച്ചു. അതു സമ്മതിച്ചു മാജാവു ദേവീദന്തോടുകൂടി ആ ഉദ്യാനത്തിലേക്കു പോയി. ആ രണ്ടനിയവനത്തിൽ അധർ ഇരുവരും ചേർന്നു വിനയിച്ചുവെച്ചാൽ, കരനാൾ മാജാവു വിനയം അറിച്ച് അവിടെ ചാരിനടന്നു ലതാഗ്രമത്തിനരികെ ചെല്ലു വെണ്ടായി. പ്രിയന്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം ആ വള്ളിക്കുടിലിൽ കടന്നപ്പോൾ അതിന്നരികെ കരനാൾ തെല്ലു മിനുസപ്പെടുത്തി വിമലസുഖിലം നിറയെ ഒരു കളം കണ്ടു. ഉടനെ മാജാവു ദേവീദന്തോടുകൂടി ആ കളത്തിന്റെ കർത്തിൽ ചെന്നു അതിന്റെ അഴകു കാഴ്ച അതിൽ ഇറക്കിക്കളിക്കുവാൻ പ്രിയനെ വിളിച്ചു. അതിനല്ലെന്നും അധർ അതിൽ ഇറക്കി മുക്കി; പിന്നീട് വെള്ളിനരേയില്ല.

മാജാവു അവനെ മരുവാനുണ്ടെന്നും കരനാളെ പരക്കിയതെല്ലാം നാശം ചെയ്തതെല്ലാം കട്ടവിൽ, ക

കും മുഴുവൻ വരദിച്ചു പോയി. അപ്പോൾ ഒരു തവളയെ മാത്രമാണ് അതിൽ കണ്ടത്. അൻപ്രിയയെ ആ തവള വിഴങ്ങിയിരിക്കുകയാണെന്നു വിചാരിച്ച കൂലനായ രാജാവു സർവ്വത്ര ഭണ്ഡുകവധം നടത്തട്ടെയെന്ന് ആജ്ഞാപിച്ചു. തന്നെക്കുറങ്ങു വച്ച കാഴ്ചയും നേരേണമെന്നുള്ളവർ തനിക്കു കൂടാഭണ്ഡുകത്തെ ക്ലാശ്ചയംകേണുതന്നെന്ന് ആ രാജാവു വിളംബരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം, അതിഭയകരമായ ഭണ്ഡുകവധം ആരംഭിച്ചു. അതു കണ്ടു തവളകൾക്കെല്ലാം പേടി വളർന്നു. ആ ഭീതന്മാർ ഭണ്ഡുകരാജാവിനെ കണ്ടു വൃത്താന്തമെല്ലാം ഉണർത്തിച്ചു. ഉടനെ തവളകളെല്ലാരുടേയും താപസവേഷം ധരിച്ചു പ്രിയാശോകസംഭവപുനായ പരീക്ഷിക്കിപ്പിൻപറ സന്ധിയിനിൽ ചെന്നു.

ഭണ്ഡുകരാജാവ്—മഹാരാജാവേ, ചേരൻ ഇങ്ങിനെ ക്രോധത്തിന്നു വശംഗതനടക്കത്തു്. ചേരൻ പ്രസംഭിച്ചാലും, നിരപരാധികളായ തവളകളെ കൊന്നൊടുക്കുന്നതു ശരിയല്ല.

രാജാവ്—ജല്ലാ, അൻപ്രിയൻ ക്ഷമിക്കുക. എന്റെ പ്രിയയെ ഭക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ദുഷ്ടന്മാക്കുളള ഞാൻ കൊല്ലം. എല്ലാ പ്രകാരത്തിലും ഞാൻ തവളകളെ കൊല്ലുകതന്നെ ചെയ്യും. വിദ്വാനായ ചേരൻ ഇതിൽ ഏതൊരു തടയത്തു്.

ഭണ്ഡുകരാജാവ്—മഹാരാജാവേ, ചേരൻ പ്രസംഭിക്കുന്നേൻ ഞാൻ ഭണ്ഡുകരാജാവായ ആയുസ്സാണ്. വെ

ഇങ്ങിനെ മുമ്പിലായി ആ തരണി എന്റെ മകളെ
യ സുഹൃത്തായി. ഓരോരുത്തരും വെളിച്ചം
യെന്നത് അവർക്കുള്ള ഒരു ദൃഷ്ടിയാണ്. ഇങ്ങിനെ
ഇതിനുമുമ്പും അവർ പല ഓരോരുത്തരും ചതിച്ചി
ട്ടുണ്ട്.

ഓരോവ്—മലർ അവർക്കു എന്തിനും തന്നെല്ലാമെന്ന
തെൻ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അതു സമ്മതിച്ചു കണ്ണുകൾക്കുവേണ്ടി തന്റെ മകളെ
വിട്ടിട്ടു ഓരോ വിന്നു കെട്ടിത്തു് അദ്ദേഹത്തെ ശുശ്രൂഷി
ക്കുവാൻ എളുപ്പിച്ചു. എന്നു തന്നെയല്ല, ക്രമമായ
ആയുസ്സു തന്റെ മകളെ ശവിക്കുവാനായി.

“നീ പല ഓരോരുത്തരും വെളിച്ചിരിക്കുന്നു.
നിന്റെ ഈ അനുഭവത്തിന്റെ ഫലമായി നിന
ക്കു ബ്രാഹ്മണമില്ലാത്ത കഷ്ടതയുണ്ടാകട്ടെ.”

ഈ ശാപത്തിലല്ലാ ഓരോവിന്റെ മനസ്സു ചെന്ന
തു. സുഹൃത്തായ ലഭിക്കുവാൻ, അവർക്കു ക്രിസ്തു
വിലാസത്തിൽ കരൾ കടുപ്പിയ ഓരോവ് ലോകത്തു
ത്തിലുള ഐശ്വര്യം മുഴുവൻ നേടിയവരായ അത്രയും
അയം നിറഞ്ഞു് ആ നൽവാസ്തവങ്ങൾ തൊണ്ടയിടി
കൊണ്ടു് “അതെ അനുഗ്രഹിതനായി” എന്നു മണ്ഡു
കരാജാവിനെ നഷ്ടമിച്ചു പൂജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ
യുസ്സുവെട്ടെ മകളോടു യാത്രപറഞ്ഞു വന്നുവരികതന്നെ
പോയി. ചിലകാലം കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ ആ ഓ
രാവിന്നു സുഹൃത്തായി ശവർ, മലർ, ബലർ എ
ന്നിങ്ങിനെ മൂന്നു കരാത്തുണ്ടായി. യഥാകാലം അ

മുഴുവനായ ശലഭൻ രാജ്യം കൊടുത്തു രാജാവു തപസ്സിനായി കാട്ടിലേക്കു പോയി. രാജാവാചിപ്പറന്ന ശലഭൻ കരിങ്കൽ നാശാതിനായി കാട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഒരു മാറിനെ കണ്ട് അതിനെ പിന്തുടന്നുകൊണ്ടു മഥം കൊടുത്തു.

“എന്നെ ശീശ്വരം എത്തിക്കുക” എന്നു പറഞ്ഞു ശലഭൻ സൂതനെ തിട്ടക്കി.

സൂതൻ—ഈ മാറിനെ പിന്തുടന്നു ചെന്നിട്ടു കാട്ടുമാടം നുളിപ്പു. ചോക്കർ തേരിൽ വാളുണ്ടെങ്കിൽ പൂട്ടിയിട്ടു നോക്കുന്നതും ചോക്ക് ഈ രാജാവിനെ പിടിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടു.

ശലഭൻ—ഈ വാളുണ്ടാകാതെ എവിടെയെന്നു പറയുക; അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്നെ കൊല്ലും.

രാജാകുമാരനും വാമദേവശാപത്തെയും പേടിച്ചുകൊണ്ട് ഒന്നും പറയാൻ മയ്യാടനെ സൂതൻ കിടപ്പാക്കെ നിന്നു.

“ശീശ്വരം പറയുക; മടിച്ചുനിന്നാൽ നിന്നെ കൊല്ലും” എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ശലഭൻ വാളുളിപ്പിടിച്ചു നിന്നു. അപ്പോൾ രാജകുമാരന്റെ കയ്യിൽ വാളുണ്ടാകാൻ, ആ വാളുണ്ടാകാൻ വാമദേവന്റെ കയ്യിൽ വാളുണ്ടാകാൻ, ആ വാളുണ്ടാകാൻ കൂടിയവരുണ്ടാകാൻ സൂതൻ ഉണർത്തിച്ചു. “എന്നാൽ ഇനി വാമദേവശാപത്തിലേക്കു നമുക്കു പോകാം” എന്നായി രാജാവ്. അതിനപ്പുറം സൂതൻ ഉടനെ ആ മഥത്തെ ആശ്രമത്തിൽ എത്തിച്ചു രാജാവിനെ വാമദേവന്റെ സന്നിധിയിൽ ചേർത്തു.

മാറാവു—ഗോപാൽ, അൻ ഏഴു വയസ്സ് വിട്ടു മറന്നു
അതാ മാറിപ്പോകുന്നു അതിനെ പിടിച്ചുവെക്കുവാൻ വേണ്ട
അത് തന്നെതിലേക്കു തിരിയുന്നതുമാകുന്നു.

വാമദേവൻ—വെളിച്ചത്തെ തൽക്കാലത്തെ ഉപയോഗിച്ച്
അറിഞ്ഞിട്ടു തന്നെ എന്തിനു സമ്മതംതന്നെ. കർമ്മം
കഴിഞ്ഞാൽ അവനെ എന്തിനു തിരിയേണ്ട
തന്നെ.

ആ കാര്യം അറിഞ്ഞു മാറാവു കനികകളെക്കുറിച്ചു
തന്നെ ചോദിച്ചു. അതുകൊണ്ടു കനികയുടെ കൈകൾ
അറിയിച്ചു അതിന്റെ വിശ്വ വിദ്യ. അതിനെ പാഞ്ഞു
ചെല്ലുന്നതിനിടക്ക് ഈ അപമാനങ്ങൾ ബ്രഹ്മണക്കു
മേൽ പരക്കല്ലെന്നും ഇവനെ വാമദേവനു തിരിച്ചുകൊടു
ത്തുകൊണ്ടും ശബൽ നിശ്ചയിച്ചു. അതു സൂതനെ അറി
യിച്ചു. അതിനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു തിരിച്ചുവന്ന ശബൽ നേരെ
സ്വപന്നം നഗരത്തിൽ ചെന്നു. അശ്വത്തമൻ ആ അശ്വത്തെ
വെട്ടുന്നതിൽ കൈയെടുപ്പായി നിൽക്കി.

പല നാൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും തന്റെ കയ്യിൽ കൈ
കൊണ്ടുവരുന്നതു കാണാതെ വാമദേവനു വിചാരി
ക്കി:—

“തന്നെനാനു മാറാവുതന്നെ ഇവനെക്കൊണ്ടു
കൈകൾക്കു കൈകൾ. എനിക്ക് അവനെ കൈക്കൊ
ള്ളണം. അമ്മോ, കഷ്ടം!”

ഇതിനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് ആ രാത്രി കൈകൾ
സാക്ഷാൽ കൈകൾ. പിന്നെ അയാളുടെ ശിരസ്സെടുത്തു
കൊല്ലി:—“ഏതാ ആളായ, വി ചെന്നു മാറാവുവെന്ന്”

ആ കാഴ്ച കഴിഞ്ഞുവെങ്കിൽ വാമുങ്ങളെ തിരിച്ചുതന്നു വെന്ന് ഉപജ്ഞാതൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്ന് അറിയിക്കണം" എന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

ആയത്രേ അജസന്ധിയിൽ ചെന്നു ഉപജ്ഞാത സന്ദേശം ഉണർത്തിച്ചു.

രാജാവ്--ഈ കതിരകൾ രാജാവിന്നു ചേർന്നവരാണ്. ഈ വിധത്തിലുള്ള രണങ്ങൾക്കു ബ്രാഹ്മണർ അർഹരല്ല. കതിരന്മാരെക്കൊണ്ട് ബ്രാഹ്മണനായ ഏതു കുറ്റമുണ്ടാക്കുകയായിരിക്കുന്നു! അവർ പോരേണ്ടതുക.

രാജാവിന്റെ ഈ മറുപടി ആയത്രേയൻ ചെന്നു ഉപജ്ഞാതനോടു പറഞ്ഞു. ഈ അല്പിയവർക്കു കേട്ട ശ്രേയസ്സുൾക്കായ വാമുങ്ങുവൻ തന്റെതന്നെ രാജാവിനെ ചെന്നു കണ്ടു കതിരന്മാരെ ചോദിച്ചു; രാജാവു കൈകൾ തുറന്നു.

വാമുങ്ങുവൻ--രാജാവേ, ഏതൊരു വാമുങ്ങളെ ഇനി ഏറിക്കൊടുക്കിക്കൊള്ളണം. ഇവയെല്ലാം അവർക്കു മുമ്പാകെ നില്ക്കുമ്പോൾ കഴിഞ്ഞു. പൂർവ്വപ്രായശ്ചിത്തം കേൾക്കുമ്പോൾ ഏതിനായി അവർ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ വേറൊരു വർണ്ണൻ ചേർത്തുപോകുകയെന്നു ബാധിക്കും.

രാജാവ്--ശീലഗുണം തികഞ്ഞു് ഇന്നെങ്കിൽ രണ്ടു കാളകൾ അവന്നു തരാം. അതാണു ബ്രാഹ്മണൻ ചേർന്ന വർണ്ണനും. അവന്റെ വർത്തിക്കുവാനു് അവൻ സമ്പന്നനായി പോയിരിക്കാമല്ലോ. അശ്വപാലമല്ലാ, മറ്റെന്തു കഴിവുണ്ടല്ലോ ചോളന്മാരെക്കൊന്നു കൊണ്ടു്.

പരിചിട്ടത്ത്

വാമദേവൻ— മനുസ്സകൾതന്നെയാണു് എന്റെ
 സ്റ്റേർലെയുള്ള ചരം പാലകത്തു ചെല്ലുപോൾ വ
 ഹിക്കുന്നത്. ഈ ലോകത്തിലാവട്ടേ മാറ്റമന്താൻ
 മറ്റുള്ളവർക്കും അശ്വാദികളാണു വാമനങ്ങൾ.

മാമുദ്— ഉഗ്രങ്ങളെത്തന്നെ ചെറുന്ന് വാമനക്കരക്കേ
 ണമെങ്കിൽ നാലു കഴുതകളോടൊന്നു മേത്തരം നാലു
 കോവർകഴുതകളോടൊന്നു വായുജവം കൂടിയ വേറെ നാ
 ലു കതിരകളോടൊന്നു ചെറുൻ കൊണ്ടുപോയിക്കൊള്ളു
 ക. വാമുങ്ങൾ ചൊന്നു ചേതകയില്ല. കുന്തിയത്തേ
 ഗമയ ആ വാമനം എനിക്കുതന്നെ ചേണം.

വാമദേവൻ— ചോരവൃതന്മാരാണ് ബ്രാഹ്മണനെന്നു ച
 വാൻ മറക്കണം. ചൊന്നു ജീവനിൽ കൊതിച്ചൊന്ന
 കിൽ എന്റെ കതിരകളെ തടയാക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ
 കാമിയമ്പാടൊത്ത ശരിക്കാടുകൂടി ചോരവൃ
 ന്മാരും ക്രൂരശീലന്മാരും കൊല്ലത്താമയ നാലു മ
 ക്ഷുന്മാരും ചൊന്ന കൊല്ലുവാനായി ഞാൻ നി
 യോഗിക്കും. അവർ ചൊന്ന നാലു നൂണാക്കി കൂടി
 കൂടിയ നാലു നൂലങ്ങളിൽ വഹിച്ചുകൊള്ളും.

മാമുദ്— വാക്കുകൊണ്ടും മനുസ്സകളാണു് കർമ്മകേ
 ണം യിസു ചെയ്യുന്നവനാണു ബ്രാഹ്മണനായ വ
 മദേവനെന്നു അറിയുന്നവർ എന്റെ ആജ്ഞപ്രക
 രം കൂടെ നൂലങ്ങൾ വരിച്ചു ചൊന്ന ശിഷ്യന്മാരോ
 കൂടി ചെന്നുവീഴട്ടെ.

വാമദേവൻ— റിരിച്ചതാമെന്നു കാരാടുകൂടിയ
 ണല്ലോ ചൊൻ എന്റെ വാമുങ്ങൾ കൊണ്ടുപാ

“വേദം ജീവിച്ചിരിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ
 മറ്റൊരു കതിരകളെ ശീലിച്ചു വന്നുകൊള്ളുക.

അപ്പോൾ—ബ്രഹ്മണൻ ചെറുത്തുയർത്തുവാൻ നോട്ടം
 വെട്ടുന്നതായൊരു രാജാവായ എന്റെ വകയാണിത്
 കതിരകൾ. അവൻ അസത്യവേദിയെന്നായിരുന്നു
 ലംഭനം ചെയ്തതെന്ന് ബ്രഹ്മണൻ പറഞ്ഞു. ഇന്നുതന്നെ അവൻ
 എല്ലാ ആത്മകർമ്മം തന്റെ കീഴടക്കിയെ
 ഏതും. അതിനെ ഞാൻ പുണ്യചോരം നോട്ടം.

അപ്പോൾ—ബ്രഹ്മണൻ ആത്മം നോക്കാനും
 നോക്കുകയും വേണ്ടതും നോക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടും കർമ്മം
 ചെയ്തുകൊണ്ടും ബ്രഹ്മണൻ സഭാ സേവിച്ചു വിചാരിച്ചു
 ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനായി ജീവിച്ചു. അതിനെത്തുടർന്ന് വാ
 ചിൽ നശിച്ചു.

വേദവേദൻ ഇതു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അവൻ
 ഉദ്യോഗമായ രാജാവുമാർ ആവിടെ ആവിട്വിച്ചു.
 അവർ ശുദ്ധംകൊണ്ടു കള്ളത്തോടെ രാജാവിന് ഉപദേശം
 നിലവിളിച്ചുതുടങ്ങി:—

“ഭവനം ഇഷ്ടാവസ്ഥയായും നാട്ടുകാരും എന്റെ
 വിധേയന്മാരായിരിക്കുന്ന കാലത്തോളം ഞാൻ ഈ വാ
 ചെടുവെന്റെ വാചുണ്ടെ വിട്ടുകൊടുക്കുക. എന്ത്!
 ബ്രഹ്മണൻ ഇതിനെയുണ്ടെന്നു കൽശിക്കും!”

ഇതേ നിലവിളിക്ക് മറ്റൊരാളെങ്കിലും ഉണ്ടായി
 ല്ല. അപ്പോഴത്തെ ആ രാജാവുമാർ കൊണ്ടു വീഴ്ചത
 ന്നതെ ചെയ്തു. അവർ കലിച്ചുപോയിയെന്നു അറിഞ്ഞ
 ഏതാ ഇഷ്ടാവസ്ഥാർ ഉണ്ടെന്നു രാജാവായിക്കൊണ്ടു

അ കൊണ്ടുവരട്ടെ. എന്റെ വിദ്യ കേന്ദ്രിയന്മാർ
നന്നു കാണട്ടെ.

വാക്കേവേൾ—വീടും കലൺ വേദാന്ത്രപരമായ ശബ്ദം
എന്നിൽ പ്രയോഗിക്കുവാനാണല്ലോ വേദം തുടങ്ങു
ന്നത്. എന്നാൽ, ആ ശബ്ദം എന്നിൽ വിട്ടുനടിക്കാൻ
വില്ലിൽ തൊട്ടു നന്തിനുപോലോ വേദം ശബ്ദം
നാകയില്ല.¹³

വാക്കേവേൾ പറഞ്ഞതുപോലെതന്നെ സംഭവിച്ചു.
അമ്പലത്തറ പാൽ തുനി തിരുപ്പേരും ഭവനം കൈകൊടുക്കു
വാൻ ആ നശാതാക്കി.

ഭവൻ—ഇഷ്ടപാകപന്മാരേ, ഈ ബ്രഹ്മാണൻ എന്നെ
തടയുന്നതു നോക്കുവിൻ ഈ അമ്പലത്തറ എഴുവാൻ
എറിക്കു കഴിയുന്നില്ല. ഇനി ഞാൻ ഇല്ലാത്ത
കൊല്ലുവാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ആയപ്പോഴേക്കു വാക്കേ
വേൾ ജീവിക്കുകയുണ്ടു.

വാക്കേവേൾ—ബ്രഹ്മാണൻ കൈകൊടുക്കുവാൻ
വേദം വേദാദിനിൽ അകലുന്നതുകൊണ്ട് ഈ അ
മ്പലത്തറ സ്വന്തം അറിയിക്കു വേദം കൊല്ലുന്നു.

ഉടൻ അതു രാജാക്കു ചെയ്തു. അപ്പോൾ രാജാ
നി വർത്തു:—

“ഈ ക്രൂരനായ അമ്പലത്തറ പാൽ നാശിപ്പോകും
കൊല്ലുന്നതായ വാക്കേവേൾ യുക്താവേദം ഉപ
യോഗിച്ചു വന്നിട്ടുണ്ട്. വിപ്രന്മാർ മഹാമുഖനായവനെന്നെ
ന്നു കരുതിനടന്നു അങ്ങനെ ചെയ്തു. അതു കേൾ
എറിക്കു പുണ്യലോകം കിട്ടുന്നതാണ്.”

വാമദൈവൻ--ശുഭ, ഭവതിയാണു് ഈ രാജകുലത്തെ
രക്ഷിച്ചതു്. വേണ്ടുന്ന വരം ഭവതി ഏന്തിക്കിന്നു
വരിച്ചുകൊള്ളൂ. സ്വപിതാജന്മ ശാസിച്ചുകൊണ്ടു
യത്നമായ ഇഷ്ടപാകാരാജ്യത്തെ അനിവൃത്തത ഭവതി
കൊടുക്കണം.

രാജപുത്രി--ഏന്തെങ്കിലും അന്യായ പാപത്തിങ്കൽനിന്നു രക്ഷ
പിരിച്ചു പുത്രവരസ്ഥയാക്കുവാൻ ഉണ്ടാക്കിയ വാഗ്ദാനം
തിന്ന ഭഗവാൻ അനുഗ്രഹിക്കണം. അതാണു ഞാൻ
പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന വരം."

അങ്ങിനെയുവദേശത്തെ വാമദൈവൻ വരം കൊ
ടുത്തു. മുളിതന്നെയും രാജാപു വര്യങ്ങളെ തിരിച്ചുകൊടു
ത്തു് ആ മന്ദിരത്തെ നമസ്കരിക്കയും ചെയ്തു.

വൃ. ലോകഗതി.

മാകുസേധനമകം.

ജഗത്തു് ആകമാനം അതിച്ചതിൽപ്പിന്നെ പ്രഥ
മമായി കൃത്യഗം തുടങ്ങുന്നു. നാലാതിരം കൊല്ലമാണു
കൃത്യഗം. ഓരോ യുഗത്തിന്നും സന്ധ്യയും സന്ധ്യയും
വുമാണു്. ഒരു യുഗം അവസാനിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അ
തിന്റെ ധർമ്മം പിന്മുറയും കടം കറുപ്പാത്തങ്ങളായി നേ
ർത്താനാത്തു നിന്നോക്കം. ആ കാലത്തിനാണു സന്ധ്യയും
ശമനം പറയുന്നതു്. ഒരു യുഗവും അതിന്റെ സ
ന്ധ്യയും കഴിഞ്ഞു കടന്നാൽ പുതിയ യുഗം ആരം

ദിശാസ്വരം അതിന്റെ ധർമ്മം വ്യക്തമാവേണ്ടതിലേക്കു കരോരം വേണം; ആ കരോരത്തെ സന്ധ്യ കൃത്യഗതിന്റെ സന്ധ്യാകാലം - അതായതു പ്രഭാതവും അതിന്റെ സന്ധ്യരംഗകാലവും കഴിഞ്ഞു കൃത്യഗധർമ്മം വ്യക്തമാവേണ്ടതിനുള്ള കാലം - നാന്റെ കൊല്ലമാണ്. ആ യുഗത്തിന്റെ സന്ധ്യാരംഗകാലവും .. അതായതു പ്രസ്തുതയുഗം കഴിഞ്ഞു അതിന്റെ ധർമ്മം പിന്നെയും നേർത്തുനേർത്തു നില്ക്കുന്ന കാലവും - നാന്റെതന്നെ മൂവ്വാതിലം വെളിച്ചം ത്രോതായുഗം. അതിന്റെ സന്ധ്യയും സന്ധ്യാരംഗവും മനന്ദു വീരം കൊല്ലത്തോളം. ചോലമുറത്തിന്നു ചങ്ങാതിം കൊല്ലത്തെ ദീപ്തിയുണ്ട്. ഇതന്ദു കൊല്ലങ്ങൾ വീരമാണ് അതിന്റെ സന്ധ്യയും സന്ധ്യാരംഗവും. കലിയുഗം കാരാതിലും സംവത്സരം നീണ്ടു നില്ക്കും. അതിന്റെ സന്ധ്യയും സന്ധ്യാരംഗവും മനന്ദു കൊല്ലം വീരമാണ്. കൃത്യഗം കഴിഞ്ഞു ത്രോതായുഗം തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പായി ആ മന്ദു യുഗത്തിന്റെയും കൂടി സന്ധ്യാകാലം ഏഴന്ദു കൊല്ലമാണല്ലോ. ഇപ്രകാരംതന്നെ മനന്ദുഗങ്ങൾ കിടയിലുള്ള സന്ധ്യാകാലങ്ങളെയും കണക്കാക്കേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങിനെ ആകെ യുഗസംഖ്യ പന്തിമാതിരമാണ്. ഇതു കാരാതിലും കഴിയുമ്പോൾ ബ്രഹ്മാവിന് കൈ വകലാകം. ധിശപം മുഴുവൻ ബ്രഹ്മഭവനത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിരിക്കുന്നു. അതു ബ്രഹ്മാവിൽ ലയിക്കുമ്പോഴാണ് ലോകപ്രഭവമുണ്ടാകുന്നത്. യുഗാന്തത്തിൽ മനന്ദു കൊല്ലാവലം അസന്ധ്യരംഗികളാകിത്തീരുന്നു. ആ

ഈ അമ്മയുടെ മാനം പ്രകാരം ഏതാനും നാളുകൾക്കകം. ബ്രഹ്മണൻ ആദ്യകർമ്മവും ആദ്യർ ധനാർജ്ജകന്മാരും. കർമ്മധർമ്മത്തിൽ പരവും ആദ്യർ പ്രവേശിക്കും. യജ്ഞവും അധ്യയനവും കൂടാതെ, ദിനവും രാത്രിയും വെളിപ്പാത്ത ബ്രഹ്മണൻ കിട്ടുന്നതൊക്കെയും തിന്നുന്നവരായി വരും. ബ്രഹ്മണൻ ജപഹിനനായും ആദ്യർ ജപപരനായും അനുഭവിക്കാറുണ്ട്. മിഥ്യവാദികളും മിഥ്യന്മാശാസികളും പരപാരന്മാരുമായും ദ്രോഹാർത്ഥത്തോടെ പലകരുതിൽ വലിക്കും. സ്വധർമ്മത്തെ അനുവർത്തിക്കുന്ന വിപ്രനെ അന്യ കർമ്മകരിയല്ല. കർമ്മിയനും വൈശ്വത്രിയും വികൽസ്ഥന്മാരും. ജനങ്ങൾ അല്ലാത്തവരും സ്വപ്നസ്വപ്നവും, സ്വപ്നവിട്ടുവരുകയും അല്ലാത്തവരും അല്ലാത്തവരും അല്ലാത്തവരും അല്ലാത്തവരായിത്തീരും. നാടകവും പലതും മൂന്നുതലായി കാട്ടുകയും. സർവ്വഗന്ധങ്ങളും മകുടപാൽ കൊള്ളുന്നതായും സർവ്വസങ്ങളും നകുടപാൽ നന്നല്ലാത്തവയുമാകും. ശീലാചാരങ്ങൾ വെടിഞ്ഞ ശുദ്ധഗർഭങ്ങളായ സ്ത്രീകൾ ദൈവമെങ്കിലും പ്രസവിക്കും. ജനങ്ങൾ അനുഭവിക്കും ബ്രഹ്മണൻ വേദങ്ങളും സ്ത്രീകൾ ചരവികളായും വിചിത്ര വിചിത്രം. പലകൾ പലകൾ കരയുകയും വൃഷ്ടങ്ങളിൽ കാക്കുകയും നിറഞ്ഞു പലകളായി അല്ലാത്തവരും വെളി. ബ്രഹ്മണന്റെ വലിപ്പം അന്യരും കളവാതി അന്യനിൽ കരം ചുമത്തുന്നവരായ രാജാക്കന്മാരിൽനിന്നു കൂടിയും വിപ്രന്മാർ ദാനം വാങ്ങും. കപടധർമ്മം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടിട്ടു ലോഭം

മരണോക്തുകി ദിവിജനാർ ഛിന്നമായി ചുറ്റിനടന്നു
 ജനങ്ങളെ പിറുപിറുപ്പിക്കും. നികുതിപ്പട്ടക്കൊണ്ടു ഭിന്ന
 രായി ഗുഹസ്ഥന്മാർ കോട്ടിപ്പട്ടക്കൊണ്ടു. ഭൂമിഭവേണ
 ധരിച്ചു നടക്കുന്നവർക്കെന്ന വരണിപ്പട്ടത്തിൽ ഏല്പി
 ടും. നഖങ്ങളും മോരങ്ങളും ബ്രഹ്മണൻ വെറുക്കുന്ന വട്ട
 ത്തും. ബ്രഹ്മചാരികൾ ലോഭരസധാരകയും ആശ്രമവേ
 സത്തിൽനിന്നു പിഴച്ചു മദ്യപനാഭം ഗുഹദേശങ്ങളെ
 പ്രാപിക്കുന്നവരുമാകയും ചെയ്യും. അധർ ലബന്ധകി
 രായി മരംസരക്കങ്ങളെ വലിപ്പിക്കുവാനു ശ്രമിക്കും. വ
 രണാഗ്രണങ്ങളെ പുകുതി നടക്കുന്ന നാസികന്മാർ ആ
 ശ്രമചാരികളെന്നു നപിക്കും. യഥാകാലം കഴിവെയ്യും
 ഭാകം. വിളക്കുകളൊന്നും ചേണ്ടപോലെ മുളയ്ക്കുകയി
 ല്ല. ഹിംസയും അശുചിയും ലോകത്തിലെങ്ങും വലി
 ക്കും. അധർമ്മമലം സർവ്വതും കറങ്ങും. ആരാനും ധ
 മ്മിയുനായിവന്നാൽ അവൻ അല്ലായ്യന്നാകും. ധർമ്മം
 കെടത്തും കറങ്ങുകയില്ല. കള്ളത്തൊപ്പുകളെക്കൊണ്ടു
 ജനങ്ങൾ കച്ചവടം ചെയ്യും. വരണിജനാർ പെരും
 കള്ളന്മാരായും. ധർമ്മന്മാരും ക്ഷത്രിയരും പാപാ
 ന്മാരും വലിക്കയും ചെയ്യും. ധർമ്മത്തിന്നു ബലഹീന
 നിയും അധർമ്മത്തിന്നു ബലവ്യക്തിയുണ്ടാകും. ധർമ്മ
 ജനാർ അല്ലായ്യന്നുള്ളെന്നപോലെ ദീപ്തന്മാരായി
 വരും. ധർമ്മീനരവളെ ദീപ്തായ്യന്മാരായി വലി
 ക്കും. നഗരവിമാരങ്ങളിൽ വൃദ്ധചാരികൾ കയറും.
 യഥേവാദങ്ങളെക്കൊണ്ടു ജനങ്ങൾ വൃദ്ധന്മാരും നട
 ത്തും. അല്ലയന്നന്മാർ ആപ്തന്മാരായി മരിക്കും. വിശ്വാ

സപുഷ്പം കൊട്ടത്തെല്ലിയു ധനം വാചാജനാകൾ വഞ്ചി
 കല്പകുമാൻ ശ്രമിക്കും. കൊട്ടത്തു തന്നിട്ടില്ലെന്ന്
 അവർ പറയും. വിമരണങ്ങളിലും കലയുണ്ടെങ്കിലും
 കറംപുളകളായ കൂട്ടഗങ്ങൾ കയറിക്കിടക്കും.
 ഏഴോ ഏഴോ വയസ്സായ ബാലികകൾക്കുടനും ഗർഭം
 ധരിക്കും. പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ വയസ്സായ ബാലന്മാർ
 പേരും പുത്രന്മാരും. പതിനാറോ വയസ്സിൽത്തന്നെ
 മറ്റു ചിലർ നാജും. തന്നെത്താൻ ക്ഷീണമുണ്ടാകു
 ത്തും വൃദ്ധശിലന്മാരെന്നാകും. വൃദ്ധന്മാരിൽ തന്നെശിലം
 ഉയർന്നു. സ്ത്രീകൾ വിചാരിതകളായി ഭർത്താവഞ്ചി
 നെച്ചു വൃദ്ധിച്ചിട്ടു ദാസന്മാരായും മൃഗന്മാരായും
 പ്രാപിക്കും. വിരപത്തികൾ ഒന്നാലു ജീവിച്ചിരിക്കുവ
 പരപ്പുത്തന്നെ പ്രാപിക്കും. ആയുഷ്ശതമാന ആയു
 ഗാന്തത്തിൽ ബാലകൾക്കു മഴാപയുഗ്താകും. അല്ലാതെ
 വിശപ്പു വളർന്നു ഇല്ലാതാവുകയല്ലാതെ നശിക്കും. അ
 നന്തൽ ദാമരദിത്യന്മാർ സപുഷ്പാലകളാകട്ടെ ഉ
 തന്നെറിയെ സമുദ്രങ്ങളിലായും പൂഴികളിലായും പെ
 ഉളിമൊക്കയും വരരിക്കും. ഉണങ്ങിയവയും നന്നത്ത
 വയുമായ വിരക്, പല്ലു മുതലായവയെല്ലാം ഏറിത്തു
 ചരമ്പലാകും. ആദിത്യന്മാർ നീർപലിച്ചു വെട്ടിയ
 ലോകത്തെ സംവർത്തകാശി വരയുവാകട്ടെ ബാധി
 കും. അതു കൂടി പിറ്റന്നു മന്ദാതലത്തിൽ ചെന്നു മേ
 വദാനവയെക്കൊണ്ട് മഹത്തരയ മയമുണ്ടാകും. ഇവ
 ലോകത്തെയും, നാഗാലോകത്തെയും, കീഴിലുള്ള സർ
 വതെയും ആ കാലാശി മെച്ചിപ്പിക്കും. അന്ന് ഇതുക

തലക്കും യോജന മുഴുവൻ സംവത്സരംകൾക്കും മേലും വായുവുംകൂടി വെളും ചാമ്പലാക്കി വിടും. ദേവരൂപ ഗന്ധർവ്വന്മാർ, അമ്പലത്തറക്കരക്കൾക്കും ഏകദേശം അഞ്ചു സർവ്വഭൂവികളും ആ അഗ്നിയിൽ എരിഞ്ഞുപോകും. അതിൽനിന്നും, ആനക്കൂട്ടംപോലെയുള്ള മേയ് മേയ്ക്കങ്ങൾ വില്ലുനാലകളണിക്കൂട്ടം, അതുതടയ്ക്കത്തക്ക ഭാഗി ഉയരും. ചിലത്ത് ആമ്പൽപ്പുറംപോലെയും, ചിലത്ത് അല്ലിപാലംപോലെയും, ചിലത്ത് കക്കുട്ടംപോലെയും, ചിലത്ത് താമരയിലപോലെയും, ചിലത്ത് ചെമ്മുളകുപോലെയും, ചിലത്ത് കക്കുട്ടംപോലെയും, ചിലത്ത് പച്ചപ്പൂവ്-ഇങ്ങനെ പല വർണ്ണങ്ങൾ കലർന്ന മഹാഗന്ധംപോലെയും, മകരമത്സ്യം പോലെയും നഗംപോലെയും ആകൃതിപെട്ട മിന്നൽ പിന്നകകളോടുകൂടി ആ മേയ്ക്കങ്ങൾ ചരിക്കും. മോരോരു വഞ്ചികളോടും മോരോധനികളോടുംകൂടി ആ മേയ്ക്കങ്ങൾ ആകാശമേന്മയ്ക്കു വ്യാപിച്ചു പച്ചത്തടയ്ക്കം, വനത്തടയ്ക്കം, ആകാശത്തടയ്ക്കം എന്നിങ്ങനെത്തടയ്ക്കം പെട്ടെന്ന് വെളുത്താൽ റിമയ്ക്കം. പിതാമഹപ്രഭുക്കന്മാർ ആ മേയ്ക്കങ്ങൾക്കും മേയ്ക്കങ്ങൾ മുഴുവൻ പെട്ടെത്തിൽ മുക്കുകയും ചെയ്യും. മഹത്തായി വെളിച്ചം മോരോരു മേയ്ക്കങ്ങൾ അരിയെ വെളുത്ത അഗ്നിയിൽ കെട്ടത്തു കൂടിയ മുഴുവൻ ജലമേയ്ക്കങ്ങൾ ആ മേയ്ക്കങ്ങൾ അടങ്ങുകയില്ല. ഇതേയിടം പരീക്ഷിക്കുകയും നിരന്തരം ജലധാര ചൊരിയത്തക്കതോളംവെളിച്ചം. അപ്പോൾ സമുദ്രം കറകവിടത്തോളംകൂടും, പച്ചത്തടയ്ക്കം തകരുകയും, കൂടി പെട്ടെത്തിൽ ആടുകയും ചെയ്യും. പിന്നീട്, ആകാശത്തിൽ

ചുറ്റിക്കാണിരിക്കുന്ന മേഖലയ്ക്കു കരകടിയേറ്റു ക
മ്മിത്തത്തിൽ കൂട്ടികൂട്ടി സ്വയം നശിച്ചുപോകാം. പ
രമാലയനായ സ്വയംഭൂ ആ ഹോരവായുർവ്വ മ
മ്മിച്ച നിദ്രാനിലഗ്നനാകും. ഇങ്ങിനെ ചൈവസാനാർ
നശിച്ചു, യക്ഷരാജസന്മാർ ഭട്ടതി, നിന്ദനശ്ചക്രതി,
വക്രികുഗാഭികളും, വൃക്ഷലകാഭികളും മുടിഞ്ഞു, അറ
രികളും മരങ്ങളെ ആ കാലത്തു ചിരംജീവിതം മറക്ക
ണമെന്നു അങ്ങിനെ ചുറ്റിനടന്ന ഹോരകാല ആ ഏ
കാർണ്യവജ്ജ്വലത്തിൽ തനിയെ സംഭവിക്കുന്ന ആ മുനിശ
ഭൂതങ്ങളെക്കുറേയും കടന്നാക്കു കാതമനുഭവിക്കും. എ
ന്നും തട്ടു ചേരത്ത ആ തീക്കുറ്റുതൻ ബഹുദൂരം നീ
ന്തികളുന്നിട്ടും ശരണം കാണാത്തു മൗൽ ഏറവും ക്കി
ങ്ങിച്ചു വലഞ്ഞുപോയി. ചിരേണയും കടമുള്ളടി നീന്തി
തപ്പോൾ ആ വെട്ടവെക്കത്തിൽ ഒടിഞ്ഞു പൊങ്ങ
ന്നു നിലുന്ന ഒരു പോൽ കണ്ടു ആ വൃക്ഷത്തിലെ
പരന്ന കമ്പിനേൽ അഴകരിയ മേൽവിരിപ്പോടുകൂടിയ
ഭരണതിനേൽ, ഇറുവാലയും ഇങ്ങിയരം വോലയും
കാണി ചിത്തുന്ന മുഖത്തോടും, വിവിന്ത തന്നെരി - റ
പോലെ ചന്ദ്രം മേൽ കിഴികളോടും കൂടിയ ഒരു അ
ലൻ കിടക്കത്തു കണ്ടു. ഐനിയണമെ വിസ്മയം പ
രമമവതല്ല. ലോകമെല്ലാം നശിച്ചുപോയ ഇക്കാലത്തു
എന്താണു് ഇഹ കൂട്ടി ഇങ്ങു കിടക്കുന്നതു്! തവശ്ശ കതി
കൊണ്ടു ചിന്തിച്ചുപോക്കിട്ടും ആ തീത്തു ആരെന്നറിയാ
വൻ മറക്കണമെന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടല്ല. ഭൂതവും മൃത്യുവും
വിഷ്ണുവും അറിയുന്ന ആ മഹാലോലമണ്ണു് അ

അതാൻ ആ കട്ടിയെ സംബന്ധിച്ച നിഷ്പ്രഭതയെക്കുറിച്ചും, കഠിനവൃന്ദനാർക്കുണ്ടാകുന്ന ആ ശ്രീവത്സജ്ഞാനത്തെ ബാലൻ സാക്ഷാൽ ലക്ഷ്യീകരണമെന്നോ എന്നു ചിലയിൽ മാർക്കണ്ഡേയൻ മനോഹരമുണ്ടായിട്ടുള്ളപ്പോൾ, ഭക്തവ്രതിയും, ശ്രീവത്സാങ്കിതനും, പണ്ഡിതനാക്കുന്ന ആ ബാലൻ ശ്രീനിവസാചാര്യനായി നിൽക്കേട്ട് ഇതിനെ പറഞ്ഞു:—

“എന്നും മറുപടിയായ, നീ പരിശുദ്ധനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും, വിശുദ്ധത്തെ കാത്തിരിക്കുന്നുവെന്നും ഞാൻ അറിഞ്ഞു. നീ ഇപ്പോഴപ്പോൾ ഇവിടെ പറഞ്ഞുകൊള്ളുക. ഞാൻ നിന്നിൽ പ്രസാദിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ ശരീരത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ച നിനക്ക് അവിടെ സന്ധ്യയം പാടാം. നിനക്കു വേണ്ടുന്ന ഇടം ഞാൻ അവിടെ കഴിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.”

[illegible]

നിരന്തര മനോഹരമായ സമുദ്രങ്ങളും അവിടെ കണ്ടു
 പോകാവുന്നതായ തെങ്ങുകളും സൂര്യചന്ദ്രന്മാരോടൊ
 ടം കൂടി ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ആകാശവും, കരനഗരങ്ങളാ
 ലോടിതമായ കൂടിയും, ആ വന്ദനീയങ്ങളിൽ കടികൊ
 ലുന്ന അവിടെ ബ്രാഹ്മണർ പല പല തരഗണ്ഡം അ
 നശിക്കയും, കൂട്ടിയർ സൂര്യചന്ദ്രന്മാരോടൊ
 ള്ലികയും പലശ്വർ തഥാസ്ത്രം കർമ്മത്തിനിൽ
 പെട്ടുകയും തുളർ ബ്രാഹ്മണകുലശ്രീകളും പല
 അനന്തരം, മഹാമുഖം, നിത്യം, ഗണ്ഡം, ന
 ലം, മേത, മഹാസ്ത്രം, വിശ്വം, മഹാ, പാരിതാത്രം
 തലായ പർവ്വങ്ങളും ആ ഉദയത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന
 സിംഹവൃശ്ചാഭിമുഖങ്ങളും സർവ്വജ്ഞങ്ങളും കൂടിയ
 പൂജ സർവ്വവിഷയവും ആ കർമ്മത്തിൽ പാടുന്ന. ഇത്രാ
 ദൈവന്മാരും മന്ത്രങ്ങൾ, ആദിത്യന്മാർ, സിദ്ധസം
 ന്മാർ, പീതുകൾ, ഗന്ധർവ്വപ്പുഷ്പങ്ങൾ, പനഗന്ധ
 വന്മാർ, മന്ത്രോപാസന സന്മാർ മുതലായവരും അവി
 ടെയുണ്ട്. സ്ഥാപനംഗമങ്ങളായി ഭൂമിയിൽ എന്തെല്ലാ
 മൂലവും അന്താരാകാശവും അവിടെ മഹാഭയനൻ കണ്ട
 ആദിലധികം കൊല്ലം ആ മഹിമയെല്ലാം കണ്ടുകൊ
 ണ്ടു നടത്തിട്ടും ആ ശരീരത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ
 അദ്ദേഹത്തിന് എന്തുപറൻ കഴിഞ്ഞിട്ടു. മട്ടയിൽ, ആ
 വന്ദനം വർദ്ധിക്കുന്ന വിദ്യവിനയങ്ങൾ ശരണ
 പ്രാപിച്ചു. അപ്പോൾ മഹാഭയനൻ വായുവേഗത്തിൽ
 ആ തുറന്ന കിടക്കുന്ന വായുയിൽക്കൂടി പൊട്ടുന്ന പൂ
 ആ വന്നു. ആ ലിൻകൊമ്പിന്റെ മഹത്തമ മുഴവൻ

ജില്ലാകിടക്കൊണ്ടു പട്ടികകൊള്ളുന്ന തെരഞ്ഞെടുപ്പുകൾക്കു പ്രതിപക്ഷാധിപന്മാരുടെയും ആ പട്ടികകൾക്കു മാർഗ്ഗരേഖയായു വീണ്ടും കണ്ടു. പീതാംബരവരനായ ആ മഹാതേജസ്വി സംഗ്രീതനായി വൃത്തിവിതൃകിക്കൊണ്ടു മാർഗ്ഗരേഖയെന്നു തെരക്കി:—“എന്നുമാർഗ്ഗരേഖയായ, നീ എന്റെ ശരീരത്തിൽ വാണു തളച്ചുണ്ടല്ലോ തീർത്തില്ലയോ” എന്നു ചോദിച്ചു. ആ സർവ്വഭൂതശാസ്ത്രമായ ദൈവന്റെ ചെറുതളിക്കൊളിച്ചുണ്ടു് അഴകുചേന്നു് കത്തിണങ്ങിയ മുട്ടകൾക്കൊളിച്ചുണ്ടു് സവിശേഷം വിമാലിതമായ പരണത്തിൽ മാർഗ്ഗരേഖയായ ശിശുനായു വീണ്ടും വീണ്ടും നമസ്കരിച്ചു കൈകളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് ഉണങ്ങിപ്പോയിതു്:—

“ഈ വരാനു, അവിടുത്തെത്തും അവിടുത്തെ ഉത്തരമായതും ശരിയായി അറിയാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ വരവായിത്തീരട്ടെ ഞാൻ ഉള്ളിൽ കൈനോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ സർവ്വചരചരങ്ങളെയും കാണും. ജഗത്തിലുള്ളതൊക്കെയും അവിടുത്തെ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെല്ലാം. അവിടുത്തെ ശരിയെന്തിനുള്ളിൽ ചുറ്റിനടക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് അവിടുത്തെ പ്രസാദത്താൽ സുതീക്ഷയുണ്ടായില്ല. എന്റെ യത്നമെല്ലാം അവിടുത്തെ ഇല്ലാതാകട്ടെ ഞാൻ പുറത്തു വന്നു. ചുവടെ അവാദനം ശിശുവായി വെളിപ്പെട്ടു. എന്തുകൊണ്ട് എന്നോ, ജഗത്തു മുഴുവൻ അവിടുന്ന് ഉള്ളിലാക്കിയിരിക്കുന്നത് എന്തിനാണു് എന്നോ, എത്രകാലം അവിടുന്ന് ഇരിക്കട്ടെ ഇവിടെ വന്നിട്ടു്

അം എന്നും വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു കേൾക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.”

ദേവൻ—നീ ഏതൊക്കെ ശരണം പ്രാപിക്കയും മറ്റൊരു ബ്രഹ്മചര്യത്തിൽ ഉറച്ചു നില്ക്കയും ചെയ്യുന്ന പിതൃക്കേന്ദ്രനായാൽ ദേവന്മാർപോലും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഏകൻ തത്വം ഞാൻ നിന്നെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാം. അപ്പീ ഇടങ്ങിയ പഞ്ചഭൂതസംഹാരത്തിന്നു നാമങ്ങൾ എന്നു ഞാൻ പേരു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ എന്നും അയനം (നിവസനം, അഥവാ സഞ്ചാരം) ചെയ്തുകൊണ്ടു ഞാൻ നാമയണനായി. ശരചന്ദനം അപ്പുറത്തായാ ഞാൻ സർവ്വഭൂതങ്ങളുടേയും വിധാതാവും സാരോത്താവുമാണ്. വിഷ്ണുവും ശിവനും ബ്രഹ്മാവും, സരോധിപനായ ശക്രനും വൈശ്ണവനും പ്രേതാധിപനായ യമനും കശ്യപപ്രജാപതിയും സോമനും, ധർമ്മവും വിധാതാവും യജ്ഞവും ഞാൻ തന്നെ. അഗ്നി ഏകൻ മുഖവും, ഭൂമി കാലുകളും, സൂര്യചന്ദ്രന്മാർ നേത്രങ്ങളും സ്വർഗ്ഗം ശിരസ്സുമാണ്. ഏകൻ വിഷ്ണുവിൽനിന്നുണ്ടു ജലമെല്ലാമുണ്ടാകുന്നതുവരെയു ഏകൻ ഉള്ളിൽത്തന്നെ കുടികൊള്ളുന്നു. ഭിഷകമോടു കൂടിയ ആകാശമാണ് ഏകൻ ശരീരം. ഭൂരിഭാഗം ഭക്ഷണമോടു കൂടി അന്നേകശതം യജ്ഞങ്ങൾ ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വേദജ്ഞനായ വിപ്രനായും പരമവിവേകനായ ക്ഷത്രിയനായും വൈശ്യനായും സ്വർഗ്ഗകരണമായും എന്നു യജ്ഞത്തിൽ എറോധിക്കുന്നു. മേന്മയുള്ളവനും മേന്മ സമുദ്രംപോലെ നിത്യ പരന്നു കിടക്കുന്ന വസുന്ധ

അ, സേവപുത്രാ അല്ല, വിപ്രന്മാർ വർത്തിക്കുന്നത്. വ
 ിപ്രപോലവ വേദോക്തനാമൊക്കെയും പല പല തരഗണാർ
 അനുഷ്ഠിച്ച ജിതശ്രോധന്മാരായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും എ
 കുന്ന പ്രാപിക്കും. ഭിഷ്കന്മാരായി ലോകീകളായി അനു
 രൂപരായി കൃപണന്മാരായ ക്ഷുദ്രന്മാർ സിദ്ധിയുണ്ടാ
 കയില്ല. വിശുദ്ധാത്മാക്കൾക്കുമാത്രമേ മഹാഫലം കി
 ങ്കയുള്ളൂ. യോഗസേവിതരായ മാർഗ്ഗം മൂലന്മാർ മ
 ത്തിപ്രാപമാണ്. എപ്പോഴെപ്പോൾ ധർമ്മം തട്ടുകയ
 യും, എപ്പോഴെപ്പോൾ അധർമ്മം വളരുകയും ചെയ്യുന്നു
 വോ അപ്പോഴെപ്പോൾ എന്നു ഞാൻ ലോകത്തിൽ ആ
 വിർവിചിപ്പിക്കുന്നു. ദേവന്മാർ അവർഗ്ഗരായ ഹിംസാ
 ശീലരായ ദൈത്യന്മാരും, ദാഷണമാക്കുതന്മാരും ലോക
 ത്തിൽ ജനിക്കുമ്പോൾ, ശുദ്ധചരിതന്മാരുടെ ഗൃഹത്തിൽ
 ഞാൻ മനുഷ്യശരീരത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ആവത്തുകൊള്ള
 യെല്ലാം ശരിപ്പിക്കും. ദേവമാനുഷഗന്ധർവ്വദിസർവ്വഭൂത
 ത്തെയും ഞാൻ മായയാൽ സൃഷ്ടിക്കയും, അങ്ങിനെ
 തന്നെ സംഹരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. കർമ്മകാലത്തിൽ ആ
 വിന്മൃഗരായ ജഗൽശരീരത്തെ ഞാൻ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. മ
 ര്ത്താദൈവ നിവനിത്തുവാൻ വേണ്ടിയതോ ഞാൻ മനുഷ്യ
 ശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത്. കൃതമുഗത്തിൽ വെള
 ള്ളം, ശ്രേതത്തിൽ മഞ്ഞയും, ദ്വാപരത്തിൽ ചുവപ്പും, ക
 ലിയത് കറുപ്പുമാണ് ഫലമെന്റ ന്നീം. കലിയുഗത്തിൽ
 മൂക്കൽ ഹേമവും അധർമ്മമാണ്. അനന്തകാലം അന്നു
 യുദ്ധം ചരാചരന്മാകകയെ ശൈലോദ്ധൃതനെ നശി
 പ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ ദാരുണകാലനായി ഭവിക്കുന്നു. ന്ന